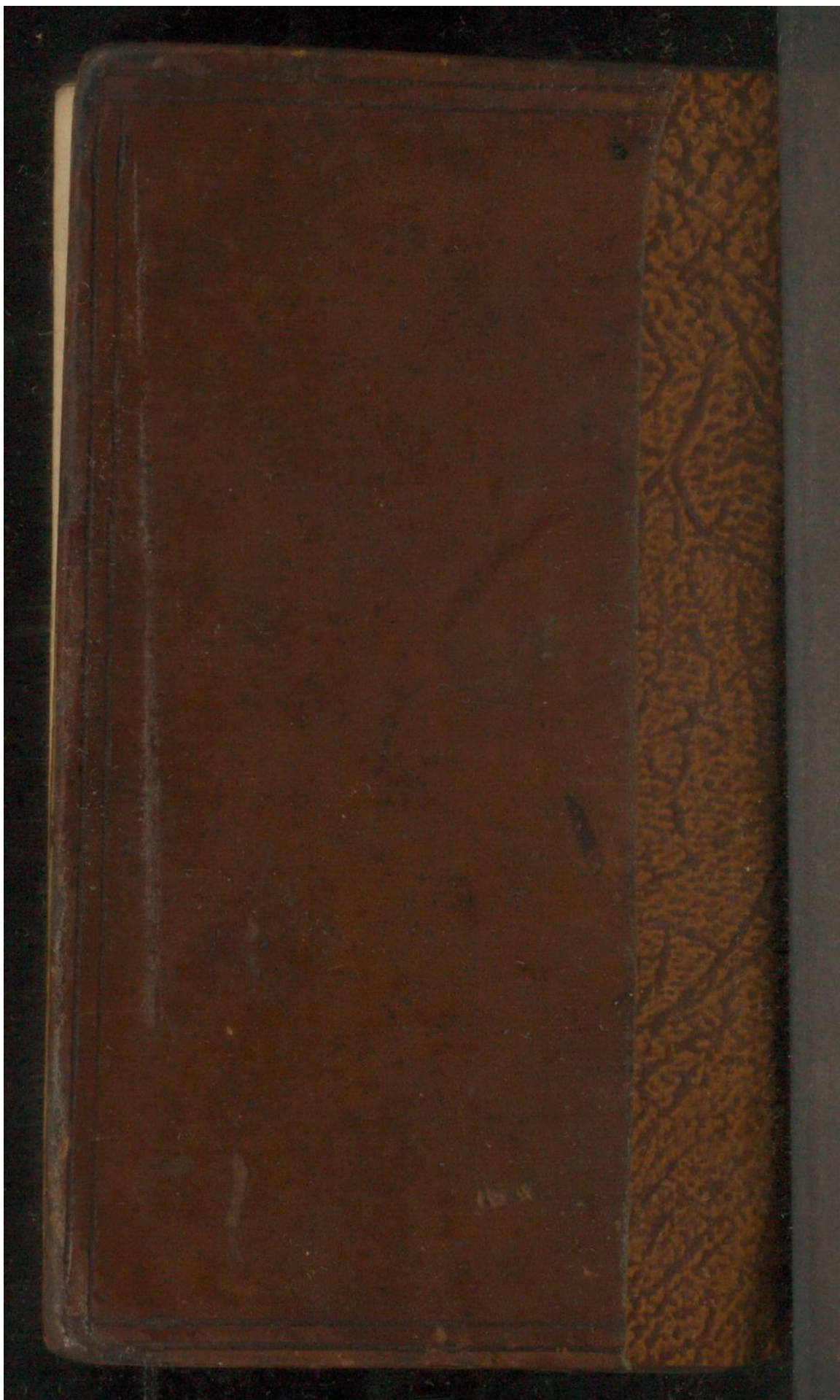




Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
664/A





Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
664/A



Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
664/A



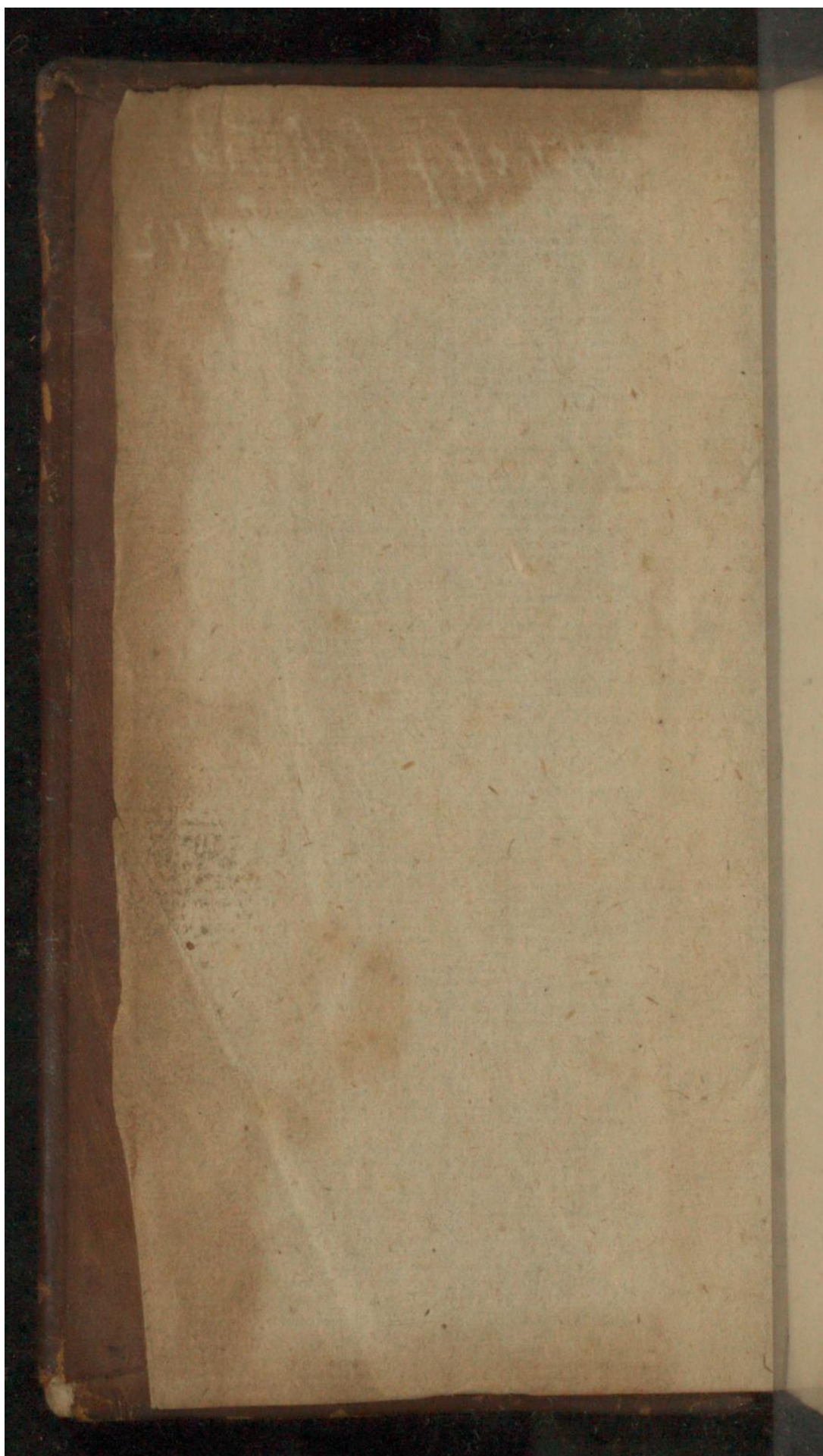
Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of The Wellcome Trust, London.
664/A

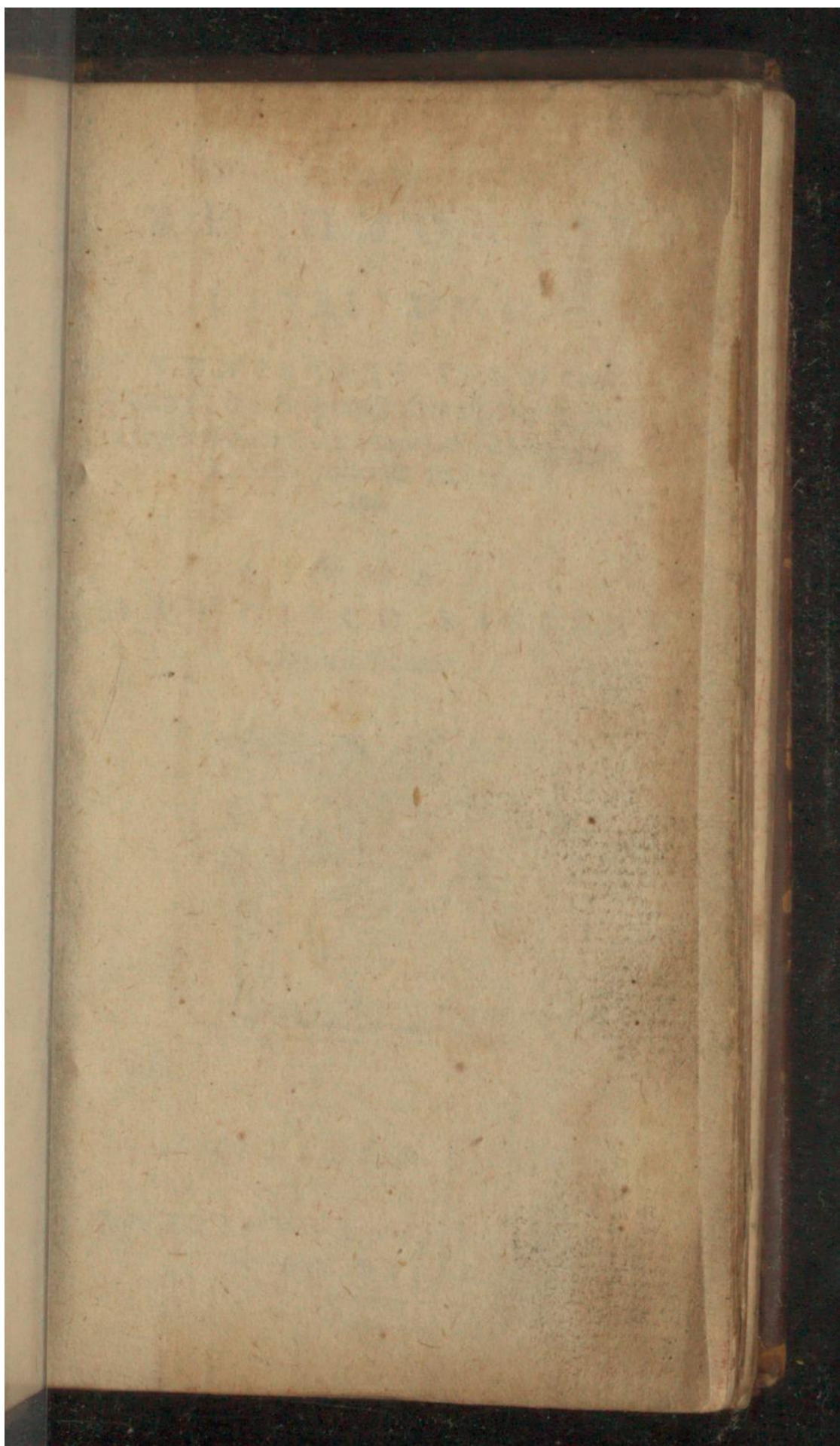


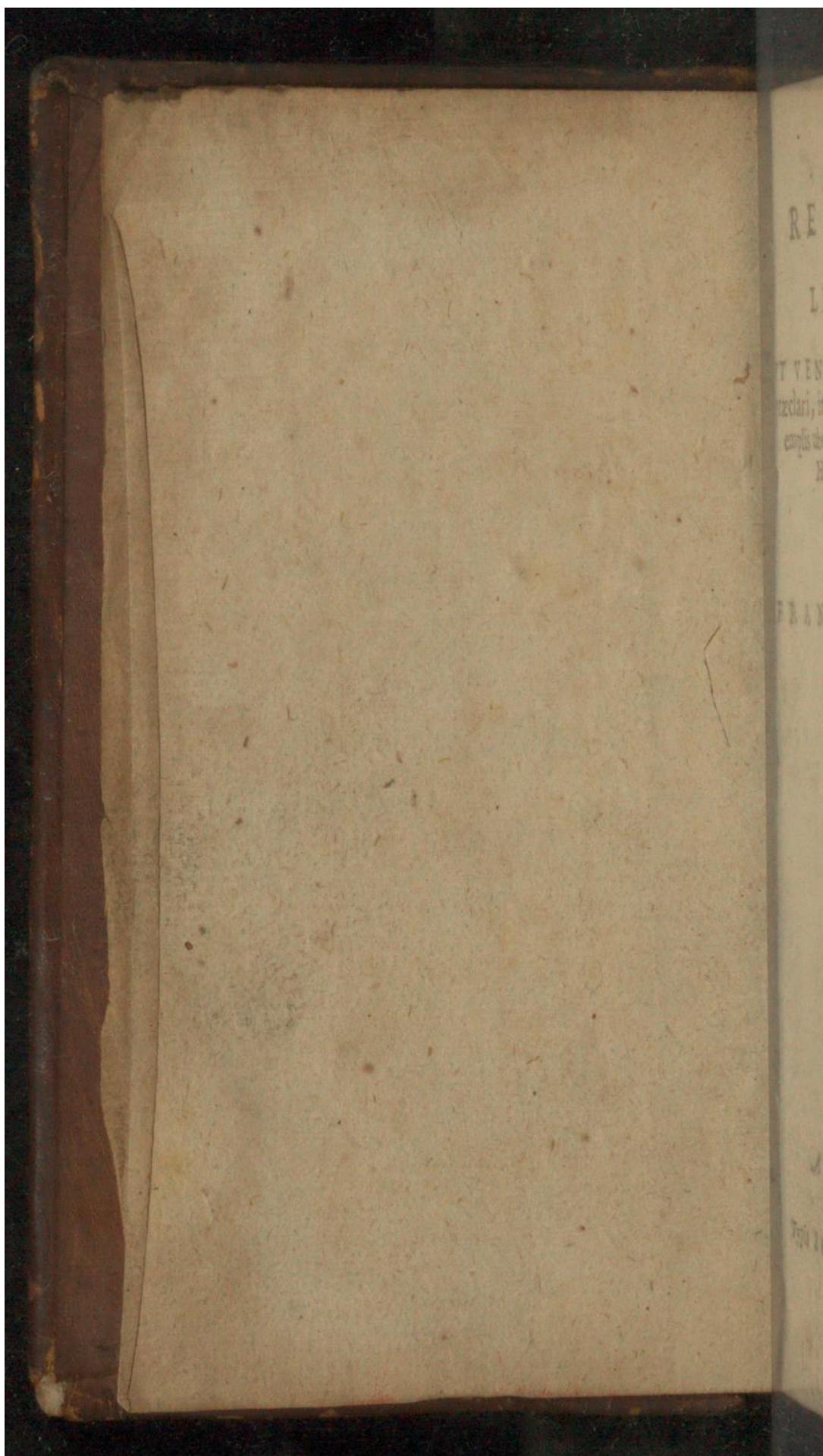
Whof ip Coll. Trin.

Contab: 1726: Pret: 1/2

664/A







37440

DE
RE UXORIA

LIBRI DVO,

VT VENVSTATE SERMONIS
præclari, ita & præceptis optimis & ex-
emplis uberrimis ex omni Gracâ Latinaque
Historiâ collectis redundan-
tes.

A V T O R E
FRANCISCO BARBARO
Patricio Veneto.



AMSTELODAMI.

Typis IOANNIS IANSSONII,
M. DC. XXXIX.



Amplius

ARC

BOX

In Academi

Ver

Com

des

is tui at

enter me

gramus

ua es do

geniat

is non

uz virtu

pta, fun

a, hic

mod illis

utata an

dicii fel

rum &

Amplissimo & eruditissimo Viro

MARCO ZUERIO

BOXHORNIO

In Academia Leidenſi Eloquentiæ
Profefſori.

QVem de RE VXORIA
comentariolum hic vi-
des, celeberrimi nomi-
nis tui auspiciis uſurpatis, li-
benter meritoq; publico con-
ſecramus, *Vir Clariſſime*, qui
ſua es doctrina, & morum ac
ingenii amœnitate, non pote-
ſ non admodum æſtimare
ſuæ virtutis & ſapientiæ præ-
cepta, ſumma dicendi elegan-
tia, hic inculcantur. Non
quod illis tibi ſit opus, qui in-
ſtituta animi contentione, ac
iudicii felicitate, omnem ve-
rum & cordatam ſapien-
tiam

A 2

tiam

DEDICATIO.

tiam non imbibisti tantum, quoque
sed quoque admodum adhuc
adolescens, maximo omnium
applausu, in florentissima or-
bis totius Academia docuisti
verum ut alii, auctoritate tua
animati, ad horum lectionem
se accingant. Ad hoc autem
officium non beneficiis tan-
tum tuis, sed occasione etiam
sum invitatus; jam tandem
domum ducta uxore, virginis
lectissima, & qualem virtute
tuæ merebantur. Cum quæ
ut multos annos salvus agas
ut suavissimis tori pignoribus
domum, simillimis tuo inge-
niis orbem eruditum aut Rem
publicam augeas & exornes
cum omnium votis nostris
quoque

D E D I C A T I O.

quoque conjungenda cen-
tuimus. Vale, literarum de-
cus, & nos ama. Amsteloda-
mi anno cdo. Id c. xxxix.
expirante.

*Clarissimo nomini tuo
semper colendo
obstrictus.*

JOANNES JANSONIUS.

A 3

AU-

AUTHOR
AD LECTOREM

Qui legis attonito quæ tot modo scri-
bimus orbi

Ponis & in fatuis ocia multa libris.

Me quoq; (non magnus labor est) percurram
legendo

~~Parvaq;~~ cum nugis tempora perde meis

Nam sua si turpes celebrant Encomia musæ

Et laudatorem fœda Tyrannis habet.

Nec piget humanos asinis affingere vultus

Atq; homini pennas, & dare verba feri

Hæc quoq; scripta legi nonnullo jure me-
rentur,

Virtutem precium quæ posuere sui.

AD
LAVRENTIVM MEDICEM,
Civem Florentinum

FRANCISCI BARBARI,

Veneti DE RE VXORIA

Nuncupatoria.

P R Æ F A T I O.

MAiores nostri LAU-
RENTI charissime, be-
nevolentia vel necessitu-
dine sibi conjunctos in nuptiis ali-
quo munere donare consueve-
runt, ut apud illos amoris & officii
sui monumentum & ornamen-
tum esset. Hæc nunc consuetudo
ut pleraque alia è curriculo à ma-
joribus nostris instituto deflexit.
Multi enim longè diversa sentien-
tes sæpenumero ære alieno gra-
vantur, ut ditissimis donis locu-
pletissimos donent: qui in serendis

A 4

ut

P R Æ F A T I O.

ut sic dixerim muneribus, Babylonios agricolas imitari non videntur, quibus ab agrorum feracitate, ut scribit Herodotus pater historiae, pro singulis sextariis ducentos ac trecentos sæpè justissima tellus reddit. Eos quidvis potius quam beneficos & liberales appellarim. Inopes enim ea munera opulentissimis mittunt, quibus ipsi maximè omnium carent, illi autem abundant.

Quocirca sæpè quæstus aut lucri causa fœnerari beneficia judicantur, quos ut expectata merces frustretur dignos existimo, quod hac adumbrata liberalitate gratiam exigunt & utilitates magnas & multas sæpè consecantur. Ab his valdè dissentio, præsertim

P R Æ F A T I O.

tim cum tecum agatur, apud quem
in tantis divitiis, in tantis opibus,
in tot ex omni parte secundiſſimis
rebus, quis muneribus meis locus
eſſe poſſit non reperio. Nam ut o-
mittam ea quæ ut vitæ neceſſaria
ſunt, tibi precioſa veſtis multa, &
lauta ſuppellex & magnifica mul-
tis in locis eſt. Mihi præterea re-
cordanti multos in noſtra familia-
ritate ſermones, gratius atque ju-
cundius tibi munus fore viſum
eſt; ſi potius à FRANCISCO tuo
quam à fortuna ſua donareris.
Quamobrem tuo nomine de R E
VXORIA breves commentarios
ſcribere inſtitui, quos huic nuptia-
rum tempori accommodatos arbi-
tror non inutiles futuros. Ab-
horrent enim à communibus præ-
ceptis,

A 5

ceptis,

P R A E F A T I O.

ceptis, quæ nec pro hac mea medio-
critate ingenii ornatius dici, nec
planius explicari potuissent, sed ea
ex magna parte sum secutus, quæ
Zacharias Trivisanus clarissimus
hinc civis, vir ætatis nostræ inge-
nio, prudentia, justitia, maxima-
rum rerum scientia, rebus gestis
prudentissimus, & amicitia jure
mihi conjunctissimus graviter
exposuit, cum aliquando in ejus-
modi rei sermonem incidissemus,
in quibus propemodum omnis ele-
gans antiquorum ratio uxoria
continetur. Nec verò hæc scribere
aggredior, ut ipse te, sed ut per te
nonnullos id ætatis instituam, &
cum quid agendum sit, alios com-
monefacio, tu quod per te fecisti,
facis, & facturus es, in te recogno-
scas.

P R Æ F A T I O.

Cas. Quid enim tibi præciperem?
quem cum natura ad laudem, ad
decus, ad dignitatem effinxerit, ea
nactus es exempla domestica &
adjumenta doctrina, quibus tali
naturæ conjunctis omnis aper-
tus est cursus ad gloriam. Imi-
tari profectò spectatissimum vi-
rum Ioannem, patrem tuum &
ornatissimum Cosmum fratrem,
quorum authoritate, prudentia,
consiliis abundè munitus es. Habes
alios & optimos & sapientissimos
viros, quibus uteris multum. Vidi
siquidem præsens, quanta cura ac
diligentia eruditissimum Rober-
tum Bossum in primis coleres at-
que observares, à cuius latere re-
ctissime quidem fere nunquam
discedebas. Accedit & eloquētissi-

A 6

mi

P R Æ F A T I O.

mi hominis Leonardi Aretini, ne
minus literatissimi Nicolai nostr
consuetudo, à quibus cum alia per
multa tum pleraque id genus assi
due te audire & accipere confido.
Quæ cum ita sint, tamen ab amore
non sum nostro alienum arbitra-
tus, si quæ mihi viderentur à me
quoque ipse intelligeres. Hæc enim
eadem tibi jucundiora fore puta-
vi, si ad te ex mea sententia scri-
pta quedam pervenirent. Ale-
xander ille magnus cum Xenocra-
tes quinquaginta auri talenta à se
dono missa repudiasset, quasi sibi
regis muneribus opus non esset: Si
Xenocrati inquit Alexandri mu-
nificentia uti non expedit, Ale-
xandro tamen opus est, ut in Xe-
nocratem liberalis sit & videatur.
Sic

TIO.
P R A E F A T I O.

Sic quamvis ita institutus sis, ut
meum consilium valde tibi neces-
sarium esse fortasse non putes, ta-
men hac mihi digna res visa est,
& juvenum cognitione & nostra
familiaritate. Nam cum universa
Philosophia frugifera & fructuo-
sa sit, adeo ut nulla pars ejus incul-
ta ac deserta esse debeat, tum in ea
feracissimus ac uberrimus locus
erit, si nuptiae unde domestica offi-
cia ducuntur ex optimo more &
sanctissima disciplina prudenter,
accurate, honeste, diligenter insti-
tuentur, absolventur, facile quo-
que perspicui poterit & memoria
mater voluntatis & amicitiae fi-
des. Hac in re eximiam & singula-
rem mercedem nactus ero, si tibi
cui propè omnia debeo, lucubra-
tiun-

P R Æ F A T I O.

tiuncula mea grata & jucunda erit.
 Accedet ad latitiam, si juventus
 ipsa in hisce commentariolis no-
 stris acquiescet, cum ut prodesse-
 mus de suo negotio otiosi perscri-
 psimus, ut vel periti rei uxoriae
 doctorum hominum judicio con-
 firmati delectari, vel imperiti
 commoneri rectè possent. Ex ipsis
 si qua tibi pars forsitan minimè
 accepta erit, universos tamen ut
 spes & opinio mea fert facile pro-
 babis, velut enim in symposiis
 quavis à plerisque cibis singuli tem-
 peremus, totam tamen cœnam lau-
 dare consuevimus, nec ea sanè quæ
 stomachus recusat illis quibus de-
 lectatur gratiam auferunt. De re
 uxoria igitur agere incipiam, &
 ea dicam quam brevissimè tanta

res

P R Æ F A T I O.

res dici potest, quæ ut dixi summo viro Zacharia meo, & multis præstantissimis hominibus magnopere placuisse percipio.

Nunc institutum prosequar. Tu me benigne & attente audies, & hoc quaecunque opus pro mutua nostra benevolentia instar præclari muneris, in hisce nuptiis tuis suscipies.



IN-

INDEX CAPITVM LIB. I.

Quibus dotata sit uxor.

Quid sit conjugium, & quæ ejus bona. Cap. I.

Qua dote, & quibus moribus uxor sit du-
cenda. II.

Qua etate. III.

Qua nobilitate. IV.

Qua forma. V.

Quibus divitiis. VI.

De iis, quæ ad consilia mutanda faciant. VII.

De munere uxorio. VIII.

INDEX CAP. LIB. II.

De Vxoris officio.

DE Charitate conjugali. Cap. I.

De moderatione Vxoris. II.

De loquela. III.

De cultu Vxoris. IV.

De victu ejusdem. V.

De coitus ratione. VI.

De cura domestica. VII.

De liberorum educatione & cura. VIII.

C A P.

CAPUT I.

*Quid sit Conjugium & quæ eius**bona?*

ANTEQUAM DE DE-
lectu uxoris & officio di-
cere incipiam, prius pau-
ca mihi dicenda sunt. Pla-
cet autem in primis mihi quid sit
Conjugium hoc loco definire, ut
exemplo eruditissimorum virorum
principio intelligatur, de qua re o-
mnis nostra disputatio futura sit. Sic
enim summa rei cognita, facilius de
reliquis, & rectius judicare pote-
rimus.

Est igitur Conjugium, viri & u-
xoris perpetua conjunctio procre-
andæ sobolis, vel vitandæ fornica-
tionis causa legitimè instituta. Cu-
jus plures diversæque sententiæ fue-
runt. Harum quæ vera sit quærere
ac differere longum esset. Sed po-
tior

tior est apud me cū clarissimorum gentilium tum Christiana sententia quæ omnium propè consensu laudodigna judicatur.

Romani enim ut honeste natis liberis Civitas repleretur, instituerunt, ut eorum mulctæ nomine pecuniæ in ærarium deferrentur, quæ cœlibem usque ad senectutem vitam duxissent. Naturam ipsam sequi voluerunt, qua generi animantium tribuitur, ut procreandi causa conjunctionis appetens sit, & salutem suam putet in his, quæ procreata sunt, contineri. Nam sensus generandi in bestiis quoque perspicuus est. Siquidem volatiliū (ne si de cæteris dixero longior sim) nidificandi studium omnes videmus, in quibus in promptu est quædam conjugiorum similitudo ad similes procreandos atque nutriendos. Hoc modo veluti corpus cibo, sic homi-

num

num & beluarum genus perpetuum
fit. Lycurgus, cujus cultis legibus La-
cedæmoniorum Respublica floruit,
neglectis everfa est, eos notavit
ignominia, qui annos septem & tri-
ginta nati sine uxoribus essent. Et
qui maritalem nondum attigerant
copulam eos palestræ gymnasiis ad-
esse prohibuit, ut vel vitandæ igno-
miniae causa, vel nobilitate coronæ
incensis civitas liberis hominibus
major & honestior esset. Quocirca
non illepide *Callicle* claro Impera-
tori qui liberos nunquam genuerat
Lacedæmone, ubi fuit honestissi-
mum domicilium senectutis, ado-
lescens quispiam honoris causa in
Theatro non decessit, illud adj-
ciens. *Neque tu mihi Callicle decessurum
genuisti.* Ufu compertum est nuptiis
legitimis aptiores ad honestatem fi-
lios nasci, gravius educari, meliores
denique cives effici, ex quibus con-
stans

stans civitas amicis justitia charior
est, hostibus virtute terribilior. Ex-
ploratissimum enim magistra fecit
experientia eos qui illegitimè ac in-
temperanter procreati sunt, ut plu-
rimum flagitiosos ac improbos, &
ad turpitudinem propensiores esse.
Honesto loco natos paternæ gloriæ
lumen obscuros esse non patitur,
qui parentum imagines sibi plus o-
neris quam honoris afferre intelli-
gunt, nisi sua virtute majorum di-
gnitati ac amplitudini respondeant.
Nec profecto ignorant, quod omni-
um in se oculos convertit expecta-
tio & repetitio quodammodo he-
reditariæ virtutis. Sic natos ad lau-
dem *mœnia civitatis* appellare poterim-
us. Agesilao præsentem quispiam La-
cedæmoni muros deesse cum que-
stus esset, Dii, inquit, *meliora, civitas*
ipsa nostræ urbis munitissima mœnia sunt.
Par siquidem est non lignis aut late-
ribus,

ribus, sed virtute patriam, Deos, penates, aras, focos, parentes, conjuges, liberos tueri atque defendere. Quid jucundius etiam, quam domestica cura vacuum in commune consulere? & pudicam mulierem habere, quæ secundis & adversis rebus socia conjunx & amica sit? cui cogitationes intimas, quæ ad rem suam pertineant; cui parvos & communes filios tradas? in cujus sermone ac suavitate curas omnes doloresque deponas? quam sic diligas, ut in salute sua aliquam partem vitæ tuæ includam putes? Huic rei *Censorius* ille *Cato* tantum cultus & venerationis deberi censebat, ut quisquis uxori manus inferret, non aliterquam qui dearum simulacra temerasset insectandum & detestandum esse passim affirmavit, eumque dicere solitum accepimus, longè sibi difficilius videri bonum maritum, quam bonum

bonum Senatorem agere. Hoc vinculo Cadusius seditiosissimos Cares inter se conciliavit, hac necessitudine Cyrus cum finitimis Chaldæos inimicissimos placavit. Et Romæ eodem die Sabini & hostes & cives fuerunt. Hoc idem Pompei & Cæsaris animos abalienatos mitigavit. Et quod incredibilius dictu est, Alexander hac conjunctione, non autem superbissimo illo ponte, Asiam Europæ conjunxit. Finis non erit si commemorare voluero quantum Philosophi, quantum Historici, Poëtæ, Reges, Civitates, Principes, quos ex monumentis literarum velut ex equo Trojano educere possumus, huic necessitudini, huic charitati, huic pietati attribuunt; sed hæc nota sunt, & ego ero brevior, præsertim cum in re apertissima testibus minimè necessariis utendum non sit.

Chri-

Christiana tamen institutio finitio prætereunda non est, cujus merito tanta dignitas est, ut etiam sine ratione possit autoritas. Ejus institutis nuptiæ quæ sacramentis, fide, prole, firmissimæ sunt, commendantur, ut prius jussæ, posterius concessæ facile videantur, quæ quam probabiles sint, Christus Dominus noster in Euangelio confirmavit. tum quia prohibuit uxorem dimitti, tum quia venit invitatus ad nuptias. De quibus ita sentiendum est, ut etsi per se expetendæ non sint, tamen in id quod per se rationum est arbitrato meo referuntur. Sapientiam, amicitiam, salutem, propter seipsa expetimus, ingenium, doctrinam, scientiam, honestam vitam, similitudinem, conjugum concubitus, cibum, potum, somnum, quasi necessaria propter illa concupiscimus.

Nu-

Nuptias igitur bonas esse credimus & prolis causa & utriusque sexus societate, quam nobis natura mirum in modum commendavit. Alioqui inter senes conjugii dignitas desineret, vel si liberis carerent vel adempta generandi spes esset, in quibus illa egregia laus est, ut in continentiae turpitudinem propagandae prolis honestas tueatur. Quamobrem vir & uxor eo iure eo foedere, ea necessitate conjuncti sunt, ut nec ipsa separatione disjungi possint. Quanquam quosdam videre videor in ipso statim limine obstaturos mihi, qui Xantippes diffamiles mores objicient, & Laconici illius ingenium in delitiis habebunt, qui cum eximia protervitatis uxorem coepisset, & ob eam rem malum audiret, renuntiantibus, *Vetus*, inquit, ac salutare proverbium est, ut e malis, si fieri possit, vel minima deligamus.

Qui

Quibus respondetur & alia multa,
et illud Socratis in primis. Hic cum
Athidemum ex Gymnasio domum
deduxisset, ut sanctissimum jus ho-
pitalitatis ad benevolentiam ad-
tingeret, Xantippe ira percita men-
tem disturbavit. Id cum hospiti mo-
lestum esse Socrates intelligeret, bo-
no animo sis inquit, à cicuribus graviora
penumero perferimus, ut ova, pullos, &
angè tenuiores quàm ex uxore, fructus
apiamus. Ad hæc accedit Metelli Nu-
midici spectatissimi viri & censoris
ratio, in qua cum de ducendis uxo-
ribus concionem haberet, hæc ab eo
dicta memorantur: *Si sine uxoribus*
uirites esse possemus, omnes ea molestia
creremus, sed quoniam ita natura tradi-
dit, ut nec cum illis satis commode, nec sine
illis ullo modo vivere possimus, saluti per-
ita potius quam brevi voluptati consu-
idum videtur.

Sed hæc satis de conjugio, quia

B

à do-

à doctissimis viris sunt tradita uberi-
rius : ut autem maximè necessaria
complecteremur, hæc ipsa collegi-
mus. Nunc partes uxorias quas
majoribus nostris nusquam in ordi-
nem digestas invenimus, quasi sub
uno aspectu positas breviter expo-
nemus, si priusquam ingrediamur
hunc locum, qualis uxor deligi de-
beat, instituerimus : modo id præ-
monuerimus nullam tantam nu-
ptiarum excellentiam contingere
debere, cui non patris voluntate
anteponi conveniet, vel Cyri docu-
mento, qui cum Cyapare ad præ-
stantissimam auri amplissima dote
mulierem suscipiendam invitaretur,
non ante se velle dixit, quam
à parentibus collaudari certior
esset.

CA

CAPUT II.

*Qua dote & quibus moribus uxor sit
ducenda.*

Veteres, quorum multa doctrina plurimo rerum usu vivit auctoritas, in uxore ætatem, mores, genus, formam, opes, spectari debere censuerunt, quæ si neglexerimus & familiæ dedecus & dolorem semper, & sæpè mœrorem nobis afferemus; si verò diligenter observaverimus, & domesticæ laudi & nostræ dignitati & perpetuæ jucunditati consulamus.

Virtus igitur in primis animadverti debet, cujus ea vis, ea dignitas est, ut si cætera desint, nuptiæ tamen celebratæ sint, sin adsint, jucundissimæ merito fiant. Res enim domestica, cui uxor præficitur benè se habere non potest, nisi in mulieris principis prudentia, cura, industria, institua-

B 2

tur,

tur, gubernetur, componatur. Regum mores, cives, Imperatorum milites, parentum liberi, matrum familias ancillæ facillè sequuntur. Locuples nobis testis est Homerus, apud quem pudicæ Andromaches pedissequæ sic institutæ videntur, ut ministris Helenæ pudicitia, vigilantia, labore præstent & excellant. Mulier igitur de qua nunc verba facimus, ancillas facillè continebit, si seipsam continuerit. Nec eos hoc loco probarim, qui [nisi] summa quædam in uxore deligenda quærunt, & magno studio desiderant, quæ vix multis seculis inventa sunt. Multa legimus, multa audimus, semper eos laude dignos judicari videmus, qui licet inferiores, virtutis imitatione laudatissimos sequi voluerunt. In Olympicis ludis Philomena nobilitate coronæ donatum esse memoriæ proditum est, non

non quia antiquum Glaucum ath-
letam illum clarissimum, sed quia
huius temporis pugiles virtute supera-
vit. Sic quamvis Porciae, Corneliae, Pan-
thiae lumina gloriae muliebris ætatis
nostræ concessæ non sint, si diligen-
tes erimus, comperiemus quæ no-
bis ornamento, usui & delectationi
esse possint. Hæc quibus modis o-
lorari liceat, ad indagandum mini-
mè difficilia sunt.

M. Cato consularis & Censorius, jam
grandævus virginem uxorem ce-
dit, cuius consilium altius repetam,
quia in ejus narratione ex Græcis
monumentis petita, quasi in jucun-
do diversorio acquiesco. Itaque
M. Cato maximus natus, Salonii cli-
entis filiam sæpe conspiciatus, ejus
indole & moribus mirificè delecta-
batur, ex more Salonius scriba Cato-
nem aliquando in forum deduce-
bat. Inter eundem *Cato, filia tuæ*, in-
quit,

quit *Saloni maritum inveni, cuius nisi*
grandior etas molesta sit, omnia scio tibi
prebaturum iri. Post eos sermones, qui
talibus in rebus primo congressu
haberi solent, Cato se illum senem
esse profitetur, & ipsius filiam quan-
tum in se est, uxorem accepturum
pollicetur. Ea re Saloni^{us} admiratur
filiae suae virtutem apud Catonem
tantum pondus habuisse, ut humi-
limo loco natam in eam familiam
ducturus esset, quæ Consularibus ac
Triumphalibus imaginibus esset
honestissima. Quid multa? filiam
despondit. Id Marcus Cato filius
quo nemo vir melior, si patri credi-
mus, natus est, nemo pietate præ-
stantior, graviter tulit, veniam de-
precatur si quid in patrem admisisset,
cujus causa sibi novercam indu-
ceret. Eo collaudato mores illius
virginis majorem in modum sibi
placuisse respondit: *Nec ut tibi, fili*
charis

harissime, novercam inducerem; sed ut
multos tui similes liberos mihi susciperem,
& optimos Reipub. cives relinquerem, fa-
tum putes. Hac ratione Pisistratus
adultis jam filiis ac bonis artibus in-
stitutis uxorem singulari, ut dicitur,
modestia præditam duxit, cum e-
gregia filiorum pietas in procrean-
dis reliquis quotidie desiderium e-
jus auxisset. M. Catonis quo nihil
potest esse gravius, & Pisistrati ju-
dicio, quanti mores facere debeat-
mus, perspicuum est.

Plena est exemplorum id genus
civitas nostra, è quibus pauca con-
numerasse sat erit. *Andreas Barbarus*
hujus optimi senis nostri Marci pa-
ter, amplissimus civis ac honestissi-
mi ordinis Luciam Viariam uxorem
cepit, cujus probitas sibi perspecta
& cognita fecit, ut à scitis qui visi sūt
necessariis domi convenerit, ipse-
met verba facit, nisi secus ei videat-

tur sibi nuptias ejus etiam si nulla rei pecuniaria ratio habeatur acceptas fore. Itaque neglectis cæterarum opibus, ipsam ex moribus & bonitate conjugem desumpsit. Ea res prudentissimi viri judicium minimè fefellit, siquidem ea cura, ea pietate privignos coluit, ut nihil æquabilius in re domestica, nihil tranquillius haberi posset.

Hunc Barbarum necessarium meum multis post annis vir clarissimus, ac civis præstantissimus *Iustus Contrinus* est imitatus. Certior enim factus de Francisci Panthaleonis Barbi filia moderatione, pudore & pulchritudine singulari, patrem remotis arbitris primus alloquitur, ejus filiam sibi magis atque magis complacitam esse declarat, hanc vel inopem summo studio, si illi non sit ingratum, conjugem optare. Quare Panthaleon vir tum clara familia,
tum

tum præcipua doctrina præstantif-
simus delectatus est, tempus delibe-
randi postulat, necessarios ex more
frequentes cogit, summa rei expo-
sita, quod fœlix, faustum, fortuna-
tumque fuit omnium consensu, Ju-
stus ætate jam provectus nobilissi-
ma virgine, sed parva sanè cum dote
(ita enim rei familiaris facultas po-
stulabat) dignus judicatus est.

Fœlices nuptias appellarim, quæ
splendore virtutis cupitæ, institutæ,
summa fide ac gratia inviolatæ per-
manserunt. Nam ut hoc loci reli-
quas ejus laudes prætermittam, li-
beros prioris uxoris sic humaniter
sic liberaliter tractavit, ut in quoti-
diana consuetudine multi privigni
præter nomen in ipsa nihil unquam
novercæ animadverterent. Ante o-
mnia igitur, ut tibi quoque visum
perspicio, *Laurenti charissime*, mores
placeant uxoris, sine quibus in re

B s

dome-

domestica quid sperandum sit non intelligo. *Agésilas* interrogatus quid facturi *Lacedemonii* victores essent, respondit: *Si prudentissimus Imperator rem gereret, id nos ad rem nostram referamus.*

Quid rem familiarem componit, instruit, honestam reddit, nisi uxoris maximè diligentia, frugalitas, dignitas? Nec sicuti princeps benè civitatem moderabitur, nisi publici juris, morum majorum, rei deniq; publicæ peritissimus sit. Nec ex sæva procella gubernator in portum navem reducet maritimæ artis ignarus. Nec auriga rei curulis imperitus corona donabitur. Sic nec rectè se habebit res ipsa domestica, nisi matrisfamilias præstantia unicum cæteris exemplum sit. Et quemadmodum in bello milites optimum ducem nacti locum sibi commissum deserere erubescunt, ita servi &

vi & ancillæ eam partem rei fami-
liaris, cujus custodiam eis casta &
prudens matrona crediderit, non
deserunt.

Plato gravissimus Philosophus
in iis libris, quos divinitus de Repu-
blica scripsit, instituit, ut præstanti-
bus non ambitiosis civibus Magi-
stratus tribuantur: prospiciebat e-
nim brevi paucos admodum decer-
turos esse, si coronæ nobilitate
non benè merentes, sed cupidi pu-
giles donarentur. Quare publicam
mercedem Magistratibus ipse pro-
posuit, ne rei familiaris incommodo
ac officio Reipublicæ retraheren-
tur. Sic nos in uxore prudentiam
tanti faciemus, ut si fortunæ nostræ
patiantur, vel uxoriam pecuniam
negligamus, vel ultro tenuitati ei
cōferamus, ut domesticam laudem,
ac pacem comparemus. Hæc ipsa
res profecto maiorem nobis glo-
riam

riam afferret, quàm si unionibus & auro conjunx probitatis expers ornatissima sit.

Jonia mulier quædam cum per jactantiam thesauros, & opes suas ostentaret, ei Phocionis uxor Opes ait ac thesaurus meus Phocion est, suis in patriam meritis, annos jam viginti Atheniensium princeps. Eodem modo nobis uxoris dignitate gloriari licebit, & eos valere sinemus, qui copiis & prædiis uxoris locupletati, innumeris molestiis objecti sunt. Caduca hæc, superiora illa firma & stabilia verè maritales animos devinciunt.

.Philippus Alexandri pater, quem Theophrastus fortuna & virtute primarium Regem appellat, mirum in modum Thessalam mulierem adamabat, adeò ut illius amatoris pharmacis occupatus diceretur. Quamobrem Olympias summam
dili-

diligentiam adhibuit, ut in ejus potestatem Thessala ipsa perveniret, quam cum intueretur forma modesta moribus ornatam: valeant, inquit, calumniæ malam in rem, tecum enim amoris incantus geris, & tuæ probitatis amœnitate condita pharmaca sunt.

Quid plura? ingenuè moratam uxorem capiemus, cujus frugalitas honori, commodis, voluptati conjuncta, à nobis colatur, diligatur, ametur.

CAPUT III.

De ætate uxoris ducendæ.

Quoniam dictum est de moribus uxoriis, quos, si recte fuerit educata faciliè compararit, aut comparatura est; nunc de ætate, quæ à Zacharia meo & multis doctis viris tradita vel præcepta sunt, paucis exponam.

Sed

Sed illud admonendum prius existimo, ut virgo, non vidua; puella, non natu grandior eligatur: nam quæ necessaria & commoda sunt, facilius discet, & si qua vitia semel infederint, celerius eruentur. Mollibus enim ceris imagines facile imprimimus, duris ac solidis impressas delere vix possumus. Teneras mentes, quibus volumus institutis effingere licebit, viduas tum suis, tum alienis moribus assuetas, ut ad nostram consuetudinem referamus, magno ingenio, elaborata industria, singulari cura ægrè impetrari potest. Nam quis sperabit vites initio sinuosas postmodum inveteratas dirigere? quis pueri stomachum Alexandrinis innutritum delitiis mutata vivendi ratione, continentissimi senis ætatem vitam putabit? quis eum in senectute moratum futurum existimet, cujus in adolescentia, petulan-

intulantiā, libidinem, audaciam,
crudelitatem viderit? Ita viduæ si
quo intolerabili morbo laborarint,
vix ut convalescant, & ad nostram
vitæ rationem componantur, spe-
randum. Quocirca præclarè Timo-
theus, tibicen ille nobilissimus, du-
plicem ab iis mercedem exigere so-
litus erat, quos antea ab illius artis
magistris institutos recepisset, ac
simplicem ab iis qui rudes ei trade-
rentur. Nam ut hi docendi, sic illi
prius dedocendi, quàm erudiendi
videbantur. Huc accedit illa ratio,
quæ usu probatur, & ex media na-
tura repetitur. Ferunt etenim hi,
qui reconditas rerum causas ri-
mantur, naturam ipsam quod opti-
mum sit intendere, eandem cum
marem efficere nequeat, fœminam
gignere, quæ illius applicatione &
nobilatur & perficitur. Ideò mu-
lieres eos omnium maximè diligere,
qui-

quibus primo congressu conjunctæ
sunt. Quorsum hæc? quia virgo mo-
res facilius induet, suos depravatos
exuet & vehementius amabit. Ad
hæc viduarum matrimonium apud
Romanos levitatis ac impudentiæ
crimen vitare non poterat, apud
quos etiam repudium concessum
fuit, eas enim quas unico viro con-
tentas cernerent, corona pudicitiae
donarunt. Nec sua laude matronas
defraudarunt, quæ animum supe-
riori viro dedicatum, etiam mortuo
sincera fide incorrupteque serva-
rent. Quis non eam intemperantiæ
merito damnaverit, cujus aviditas
pluribus viris lassari non potuit?
quis non summa cum voluptate ca-
stam adhuc Didonem miretur: quæ,
Ille meos, inquit, primus qui me sibi jun-
xit, amores Abstulit, ille habeat secum ser-
vetque sepulchro? Quod nemini mi-
rum videri debet, cum cornices ac

tur-

turtures natura duce optima maritis vita functis castæ quodammodo viduæque perseverent. Longius expatiatus sum, dum viduarum connubia reprobis & incontinentiam accuso.

Redeamus igitur. Domesticæ paci conducet in primis, ut conjuges morum paritas & studiorum similitudo conjungant, vel conjunctos retineant. Hac ratione sapiens antiquitas una cum Venere Mercurium & Gratias & Obsequentiam in templis collocavit, quia ad uxorium munus ratio voluntatum, consensus, comitas, necessarium sibi locum vendicet.

De hinc quo tempore matura viro sit, & plenis jam nubilis annis dicendum. Hesiodus Poëta vetustissimus & Xenophon suavissimus Philosophus mulieri Quartumdecimum, viro Trigesimum annum addixerunt.

runt. *Lycurgus* autem decimum octavum fœminis, maribus verò septimum & trigesimum constituit, futuris liberis id potissimum conducere ratus, in quibus generandis non tam multitudinis quam robustatis cogitationem habuisse videtur. In quo quidem loco patere me obsecro, *Laurenti lepidissime*, evagari liberius, quod tibi non injucundum futurum scio. Eam igitur ob rem statuit, ne cum uxoribus sui cives in iisdem cubiculis pernoctarent, sed interdiu cum illis clam miscerentur, ut à perpetuo, & ut ita dicam, liberrimo coitu liberati diuturnæ salutis suæ curâ agerent, & robustiora filiorū corpora ederent. Prudentissimus n. vir, mortales ad blandam voluptatis libidinem proclives esse prospexit, à cuius illecebris magna ex parte suos tueri confisus est, si ne assiduè voluptate uti possent providisset.

diffet. Eam ad rem multum contulit
disciplina muliebris, plurimis namq;
ludis, multis certaminibus effecit, ne
vel otio, vel inertia matronalis di-
gnitas in aliquod dedecus prolabe-
retur. Spartanis n. fœminis cursus,
jaculationis, disciplinæ, palæstre Gy-
mnasiū proposuit, ut ipsis frequen-
ter exercitis liberi liberæq; radicitus
robur ingenuū consequerentur. Ipse
quoq; declaravit ejus idcirco se legis
ferundæ authorem fuisse, ut Sparta-
næ fortius pariendi laborem tolera-
rent, & si quando discrimē aliquod
ingrueret pro filiis animose dimica-
rent. Auguror & conjecturo hosce
nubendi annos ab eo definitos, ut
quantum fieri posset sexus illius im-
becillitas à voluptatis insidiis tutior
esset. Quibus ex rebus factum est,
ut Laconicæ cum in omni genere
laudis tum pudicitia maximè excel-
luerunt, cujus rei gravissimo testi-
monio

monio est nobilissimum Lacedæmonis Geradata responsum, à quo cum Xentus quæsisset, qua pœna Lycurgi legibus mœchi plecterentur; de ipsis, nullum à Lycurgo verbum factum esse respondit, quando penes nos mœchum neminem versari constet, nec admireris Xente velim, cum apud nos delitiæ, opes, ornatus, & cætera voluptatis irritamenta vituperentur, frugalitas vero, modestia, & pudicitia satis laudari non possint. Quibus in legibus natæ educatæque Spartanæ non homines, sed viros solæ videntur peperisse, quod Leonidis uxorem Gorgonem asseruisse ferunt. Nam cum quidam mariti hospes Lacedæmonas carperet, quod præter cæteras viris imperitarent, fateor inquit Gorgon, nec injuria, quoniam solæ nos viros parturimus. sed hæc fortasse longiora, quam necesse est. Minimè nunc opus esse arbitror, ut harum sententiarum utra vera

vera sit, definitam sententiam proferamus. Magno profecto se iudice intraque tueretur. Nec enim (ut spe lededucor) à me desideras, ut quasi quasdam leges inevitabili necessitate constructas, de re uxoria Centuriatis, ut ajunt, comitiis feram. Sed ea sequar potissimum quæ vel disciplina, vel usu probata comperio. Ex his tamen pleraque causis, temporibus, occasione mutari laudamus. Consilium enim & prudentia, quam ceteros usus & memoriæ filiam esse voluerunt; nobis necessaria sunt. Cum ergò de uxoris ætate dixerimus, proximus locus nobilitati destinatus est, quam paulò altius repetemus.

CAP.

De uxoris ducendæ nobilitate.

Vellem, *Laurenti charissime*, res ipsa pateretur, ut quæcunque de genere ipso mihi in mentem veniunt, à me dici possent, uberius ostenderem profecto, ut opinor, imagines majorum pluris fieri debere quàm teneat ea consuetudo, quæ quotidie magis inveterascit. Pauca tamen quæ longè utilissima & præcipua videntur, in præsentia referemus, reliqua fortassis aliquando latius tractabimus.

Placet igitur hac in re, ut ab ipsa natura incipiamus. Pascuus, florens, confitus, & seminarius ager, magno nobis argumento est, ut liberorum causa generosis fœminis nuptiarum jure copulemur. In suos enim ortus semina redeunt. Mirificas fruges esse perspicimus, quas optima lege

segetes pariunt. Scimus complura
& præstantissima quædam bacca-
rum, nucum & fruticum genera, ni-
si propriis & nobilibus in locis nul-
lo modo nasci. Quod si ad ignobi-
lem migrarint agrum, ingenuos
exuunt animos: pomaque degene-
rant succos oblita priores. Egregii
quoque surculi si vilioribus truncis
insiti sint, deteriores fœtus partu-
riunt. Quod & ipsis hominibus ac-
cidere consentaneum est, ut ex cla-
ris mulieribus longè illustriores na-
tos expectent. Hinc præcipuè cor-
poris & animi, ut in plerisque filiis
videmus, maternas imagines re co-
gnoscamus. Nec vero, magnum in
generandis liberis ex muliere mo-
mentum afferri, dubium est. Nam
ut nonnullis diligentissimis placuif-
se medicis video, *non nisi ex fœmina
femellarum procreatio.* Illud autem
quam amplissimum, quod filios ex
geni-

48 DE RE UXORIA
genitricibus jure civili ingenuita-
tem assequi cernimus. Etenim ut
Romanis legibus institutum est, in-
genuos omnes eos appellari cōstat,
qui ingenuis matribus, tametsi ser-
vis patribus orti sunt; quod & vo-
luisse Lyciorum Legislatores ani-
madvertimus, apud quos siqua ge-
nerosa mulier servo ignobili nupse-
rit, ex ea tamen generosi liberi na-
scuntur. Testes nobis & Poëtæ sunt,
quibus authoribus Deo matre nati,
divinitate donati sunt. Dies deficiet,
si singulos numerare voluerimus;
sed Achilles, Æneas, Orpheus hac
potissimum ratione Dii putati sunt.
Nec ad gignendum solum, sed ad
educandum plurimum confert ma-
terna nobilitas. Quis est adeò re-
rum ignarus, ut in lucem editis, hanc
rem magnum pondus habere non
perspiciat? Lectissimis enim jactis
feminibus, ut in ejusdem generis si-
mili-

ingenio similitudine versemur, nisi ingenio
industriaque cultus ager sit, multis
incommodis obnoxios fructus red-
dit. Clarissimis fœminis nemo du-
bitabit nihil antiquius esse, quam
splendor parentum, liberorum
avaritate magis atque magis illustre-
tur. Quibus nisi ratio diligens ad-
hibeatur, vitiis magis noti quam no-
biles genere videbuntur.

Ad hoc dignitas & amplitudo
majorum sæpè facit, ut maximis ho-
minibus posteri digni sint & habe-
antur. Quoque propria etiam vir-
tute nitantur, quibusdam quasi na-
turalibus legibus addicti sunt. In his e-
nim nisi suorum virtus exprimatur,
maximis omnium contumeliis se
generes intelligunt. Et ut milites
prophæis assuetos pristinae gloriæ re-
cordatio ardentes & erectos horta-
tur, sic domesticæ prædicationis
commemoratio sponte currentibus
C cal-

50 DE RE UXORIA
calcār adjiciet. Claro loco natis fa-
cilis ad honores aditus est.

Quis dubitat eos (modo ne cæ-
teris in rebus dignitate superen-
tur) viris humilibus cunctorum suf-
fragiis anteferri? Quis non intelligit
et si meritis suis honore digni non
sunt, sæpenumero dignissimis homi-
nibus majoribus suis multa conce-
di? Multos legimus qui pro patri-
amori voluerunt, ut & officio suo sa-
tisfacerent, & amplissimum patri-
monium filiis suis memoria sui no-
minis relinquerent. Athenis enim
eorum liberi publicè nutriebantur,
qui patriæ causa defuncti essen-
t. Romæ mortuis in legatione, si mu-
nus illud mortem attulisset, statu-
pedestris in foro decernebatur, ut
honestæ mortis monumentum e-
set, & filios suos in perpetuum ho-
nestarent. Apud nos si difficilibus
& periculosis nostræ Reipublicæ aspe-
ten

temporibus aliquorum egregia vo-
luntas, opera, vigilantia, perspicitur,
non cujusque meritis vel copiis vel
superbiis vel honore, non eis solum,
sed & natis & suis acceptum refer-
unt. Quibusdam civitas & honestis-
simus locus Civitatis datur. Hæc ea
ratione dicta sunt, ut constaret pa-
tribus liberis usui & ornamento
esse.

Nec de patribus tantum, sed & de
filiiis dictum intelligas velim,
quarum virtus & merita plurimam
ad posterum gratiam sæpè filiis at-
tulerunt. Multis enim ignobilitatis
fortunium adversum adeò fuit,
ut nec claustra nobilitatis irrumpe-
re, nec ex tenebris majorum in lu-
men prodire potuerint. Novis enim
ominibus livor semper objectus
est. Canes ut in veteri proverbio est
in alienos à tergo, à fronte, à
lateralibus asperi latent ac sæviant,
domestici.

Itaque generosas uxores quem
admodum à te, *Laurenti*, rectissim
factum est, accipiemus, ut junc
dior nostra societas sit, & ut natur
& educatione nobiliores liberos al
secuti, domesticis exemplis ad glo
riam erectos cumulatus honore &
potentia muniamus. Nam quibu
insignes orti sunt, memores vigila
bunt, cogitabunt semper, aderun
animo, ut dignitatem quàm non
patre solum, sed etiam à matre ha
buere, posteris verò velut hæredita
tem piè integrèque restituant.

C A P. V.

De forma mulieris ducendæ.

IAm hic nobis inchoanda est illi
pars ex qua initium consilii capere
solent, qui superiora illa omise
runt. Sequitur enim ut de forma d
camus, quæ magnitudine corpori

irinium, oculorum, vultus, cervicis,
manuum decore maximè, ut multis
solacet, continetur. Parvæ staturæ
æminas, etsi reliqua compositio
corporis adjuncta sit, pellicis magis
officio quam uxoris idoneas esse ex-
istimo, voluptati enim potius quam
dignitati procreandæ prolis accom-
modari videntur. Unde Ephori La-
cedæmone *Archidamum* regem gra-
vi pecunia mulctaverunt, cum exi-
gui corporis uxorem accepisset,
quod liberos, non Reges relictum
iri cogitasset.

Et ne cæteris in partibus proluxa
nimis fiat oratio, tanta crinibus in
homine gratia est, ut satis Homero
sit Helenam suam vel ab hac una ca-
pillorum decentia *formosam* sæpissi-
mè appellare. Nonne & Maro no-
ster cum sapientem describat virum,
& formosum brevibus efficeret,
hanc pulchritudinis partem adjecit,
C 4 dicens,

dicens, *Os humerosque Deo similis, namque ipsa decoram Casariam nato genitrix, lumenque juventa Purpureum, & letos oculis afflavit honores. Crede mihi, Laurenti, si Mars detonsam aspexisset Venerem, ardor ille, quo bellicosissimus Deus afficiebatur, protinus evanuisset, adeò ut nunquam Vulcani artibus irretitus esset.*

Huic de qua loquor venustati quidam civis tuus, quem honoris causa non nomino, vel solas vel maximas in uxore partes attribuit. Hanc ego autem rem quemadmodum laude sua non fraudaverim, sic ipsi summa quæque non concesserim. Cujus ea profecto vis est, ut omnium gentium victores vicerit & vincat. Jupiter ipse Poëtarum suffragiis designatus pater hominum atque Deorum, imbrem, cygnum, & multifariam sæpè faciem induit, ut ea qua superatus erat, pulchritudine

dine frueretur. De reliquis autem
taceo quos sibi Deos gentilitas fecit,
de quibus, ut author est Anacreon,
puer ille cæcus triumphat. Plurimos
sola formæ excellentia creditos im-
mortales, nobis testis antiquitas est.
Ad hoc Paris ipse Asiæ imperiū, bel-
lorū victoriam contempsit, ut Hele-
nam quam formosissimā esse acce-
perat assequeretur, cum Junonem,
Minervam, Venerem, Deas arbitra-
tu suo præstantissimas summo stu-
dio de venustatis dignitate certan-
tes intueretur. Maximum item &
pulcherrimum est, speciem ipsam
divinum quiddam & magnis hono-
ribus dignissimum videri. Quis est
adeò humanitatis expers, ut eum ve-
nustas ipsa non afficiat? Formosos
cuncti quodammodo diligunt, di-
gnos credunt imperio, eisque liben-
tius obsequuntur. Non absre igitur
prudentissimus vates ille Vergilius:

C 5

Gra-

Gratior inquit, & pulchro veniens in corpore virtus Adjuvat. Quamvis enim melior virtus non sit, nescio tamen quo pacto acceptior est. Fortes, sapientes, justos, si deformes sint, magis multitudo veretur quam diligit. Unde lepide *Plato* Xenocratem in quo singularis corporis deformitas erat, monere solitus est, ut gratiis sæpe sacra faceret. Ejus enim sapientia membrorum turpitudini conjuncta, plurimis ingrata, non multis admodum per se chara fuit. Sed quorsum hæc tam multa? ut cum formosis uxoribus vivere malimus, pro quibus multi mori voluerunt. Nec id ad voluptatem revoco, quæ ab animo magno & gravi sicut fluctus à saxo repellitur, sed ad liberorû procreationem, & jucundam vitæ utriusque societatem, referendum censeo. Declaravit id sapienter apud *Vergilium*, *Juno* cum vel spe bene-

beneficii hunc in modum Æolo
persuadere contendit. *Sunt mihi bis
septem præstanti corpore nymphæ, Qua-
rum quæ forma pulcherrima Deiopejam
Connubio jungam stabili propriamque di-
cabo, Omnes ut tecum meritis pro talibus
annos Exigat, & pulchra faciat te prole
parentem.* Quo in loco cujus rei caus-
sa formosas conjuges magni facere
debeamus, nisi surdo narratur fabu-
la, facilè perspicui potest. Sentio me
dicendi studio longius expatiari
quam fortè res ipsa postularet, qua-
re pedem refero, & ad institutum
nostrum jam propius accedo.

Quamvis à me tam multa de for-
ma superius scripta sunt, ita tamen
accipi velim, ut si cum moribus in-
genuis & reliquis adminiculis ad-
iuncta sit, maximi faciam; ab his ve-
rò sejunctam, nullo pacto laudave-
rim. Nam sicut ex paleis facile ignis
accenditur, facileque nisi diutius

duratura fomenta subministrantur,
evanescit; sic amor inter virum &
uxorem specie corporis excitus, nisi
laus ingenii, morum compositio,
vitæ sanctimonia sonuerit, paulò
post extinguitur. *Olympiadi* cum re-
nuntiatum esset unum ex regiis fa-
miliaribus uxorem duxisse, quæ visa
pulcherrima minus prosperæ famæ
dicebatur. *Hic ait adolescens si cum pro-*
videntibus viris maioribus suis sæpius
quam ipse secum locutus esset, oculis pro-
fecto uxorem non cepisset. Hæc enim
formæ gratia, nisi solida secum &
expressa sit significatio probitatis,
nulla laude, nulla memoria digna
est: quod non obscure summus Phi-
losophus & vates *Homerus* osten-
dit, apud quem *Nireus* excepto
duntaxat *Achille* omnium Græcorum
pulcherrimus, postquam una cum
cæteris ab eo *Aulidem* venisse semel
decantatus est, nullo deinceps loco
memo-

nemoratur. Nullas profecto ad
Trojam partes virtutis tulit, cujus
propria merces est gloria, qua semi-
deos illos in perpetuum donare
constituerat.

Nec verò tantum in uxores, sed
etiam in pellices gratiam sola tueri
species potest. Qua quidem in re
venit mihi nunc *Philippi*, Patavini
nominis, in mentem. Hic locupleti
patre natus, nec ignobili, meretri-
cem egregia forma deperibat, à cu-
jus amoribus patris autoritate ac
benevolentia sejungi non poterat.
Hæc ubi pater animadvertit magno
famæ periculo filio gravi mor-
bo laboranti mederi statuit. Merce-
narium illud scortum Veneri dica-
tum redimit, domi suæ apud filium
retinet, pernoctatur, coitur, & ali-
quot dies ea titillatione sensuum
potitus est perditus adolescens,
quam summum & solum bonum
esse

esse sibi persuaserat. Paulò post ubi
saturitate libido deferbuit, & eum
licentiori copia fastidium cœpit,
quod in ea tantopere adamare con-
sueverat, aspernatur, paulatimque
convalescit adolescens, & agresti &
furiosa ægritudine patris cura libe-
ratus est. Quid in uxore futurum
judicamus si quam dignitas & vitæ
decentis societas conciliare debuit,
sola pulchritudo devinxerit? Profe-
ctò non alium sperare debeamus
exitum, quam Menelaus fortitas sit
in Helena, aut (si ad fabulas respici-
mus) Vulcanus in Venere, aut Mi-
nos in Pasiphae, aut Theseus in
Phedra, aut (ut ad nostros con-
vertar) Claudius Cæsar in Mes-
salina.

Sed quid ego pluribus hæc tam-
diu, quasi de re obscura disputo, u-
xores pulchras diligemus, si cæte-
ris in rebus responderint, ut nobis
jucun-

ducundæ, nostris honestæ, & commodæ nuptiæ sint.

CAP. VI,

De uxoris ducendæ divitiis.

DE moribus, ætate, genere, forma, mediocriter mihi dixisse videor. Deinceps ut erat propositum de divitiis quæ in uxore deligenda reliqua pars est, pauca quæ ad hanc rem non inutilia visa sunt, dicemus.

Quando igitur omnia prosequimur, quæ ad decus & honestatem rei uxoriæ, & ad commoda vitæ, copias, opes, facultates pertinent, diligentis & utilitatis adhibenda diligentia est, quarum fructus sunt gratitudo, liberalitas, magnificentia. In quibus profectò virtutis est splendor maximus. Quamvis pro animi voluntate grati, benefici sumus, tamen quemadmodum & Impera-

peratores, Oratores, Medici, magna laude digni non videbimur, nisi rebus ipsis cogitata nostra declarabimus.

Quare multas ad res perutiles sunt opes. Nam & cuique pro dignitate tribuere nobis licet, & in proximos & benevolentia conjunctissimos plurimum conferre poterimus, unde opibus, ope, gratia, eorum in quos liberales fuerimus, liberos nostros muniemus. Parentes enim in filiis observantur ac diliguntur. Nullum quoque officium referenda gratia videri debet antiquius, à qua, quicumque volens defecerit, in ipsum Deum immortalem, in patriam, in parentes, in necessarios, in benevolos impius sit necesse est. In omnes denique delinquit, quorum beneficentia devinctus eis nec habet gratiam, nec refert. Unde præclare Persarum legibus ingrati gravissimi

missimis pœnis plectuntur. Nam ut
refert *Herodotus*, summum apud eos
vitium est *mentiri*, proximum verò
debere. Quid ni? Ipsis recte persua-
sum est, eum quem alteri debere
non suppudeat, & sæpè multis in
rebus contra officium boni viri er-
rare hunc ac fallere, & mentiri sæ-
pissimè. Opes itaque hunc in mo-
dum magni facere debemus, quæ si
minus nobis necessariae sunt, earum
tamen usus honestissimus in ami-
cos, & in omne genus hominum la-
tissimè patet. Alexander *Phocioni*
summo viro magnum auri pondus
dono misit, severus & constantissi-
mus homo munus ipsum recusavit,
quod ea sibi pecunia opus non esset.
Postea rogatus est, an nullos habe-
ret, quos sibi studiorum honestissi-
morum societas & similitudo vitæ
conjunxisset? in eos ut beneficus fo-
ret & liberalis æquissimum esse. Sed
quid

quid de te Phocion constitueris, tu videris. *Alexandro* vero vix incredibiles opes *Darii* sufficiunt, dum fortunis eorum, quorum sibi dignitas chara est, liberalissimè subvenit. Hoc maximo adjumento filiis erit, ut quod antiquissimum esse debet, egregiis studiis, & artibus ingenuis adolescentes instrui & erudiri possint. Quibus rebus præditi, spectatissimis hominibus parentibus suis digni liberi sint, & majores suos illustriores reddant. Quæ quum ita sint, facultatum ratio diligens habenda est, ne nostris invidis & usui, & splendori nostro malè consuluisse judicemur & censeamur.

Cæterum quemadmodum, si cum aqua vinum misceatur, & si major aquæ quam vini pars & portio sit, vinum tamen nuncupamus, ita divitias & copias viri, non uxoris appellabimus, etiam si plures ac digniores

igniores partes fœminæ contulerint, quamquam non qui plurima attulerit, sed qui rem familiarem meliorem fecerit, interesse censeam.

Ad hæc sicut Physicis placet, ut bene valeamus per omnis corporis partes dispergatur humiditas necesse est, eodem modo qui connubio funguntur præcipimus, ut non pecunias (de quibus loquimur) sed animos & amicos & necessarios communes inter se commisceant. Quamobrem Romanis legibus institutum est, ne vir & uxor ulla munera invicem susciperent, ut proprium nihil, cæterum inter se communia cuncta cognoscerent, quo majore cura, diligentia, fide, res domestica tractaretur. *Dionis* illud ad *Dionysium* verum est. *Nemo non suis in rebus quam alienis diligentior est.* Unde sapienter Principes moneri solent, ut urbes, domos suas; cives, filios,

filios , se patrefamilias esse in animum inducant, ut cura, consilio, industria, vigilantia, rerum quibus præsint salutis & fortunæ consulant, & quam beatissimos esse velint.

Sed de his hæcenus. Vellem in id tempus ætas nostra incidisset, quo docenda, non dedocenda inventus esset, ut copias & pecunias in re uxoria non magni æstimaret, optimè profecto societas hominum conjunctioque servaretur. Sed à pueris plurimi ad inanem spem quæstus sic imbuti, sic instituti sunt, ut quantum labore & periculis eniti atque efficere possunt, nihil prætermittant quod ad hanc illiberalem aviditatem suam pertinere credant. Quocirca temporis nostri juventutem non incitare nec inflammare, ut in uxoribus opes magnifaciant, sed potius hortari statui, ut si facultates patiantur, hac de re post omnia

omnia velut & ego scripsi, sic ipsi de-
liberent.

Vereor ne plerisque sim mole-
stus; sed tamen dicendum, quod sen-
sio. Satis eos vituperare non pos-
sum, qui quo locupletiores sint, eo
uxores studiosius diligunt, quibus
nihil minus quam uxoris officium
ineest. Quemadmodum enim specu-
la auro atque margaritis elaborata,
nulli nobis utui sunt, nisi similli-
mum simulacrum referant, ita divi-
tias uxoris inutiles prorsus existimo,
nisi ea mariti disciplinæ imaginem,
facilitatem inopia reddiderit. Lau-
datur *Alexander* quod *Barsinem* ex
qua *Herculem* genuit *Artabazi* re-
gia stirpe nati filiam modestam, li-
teris græcis eruditam, quamvis ino-
pem, in uxorem, ut nonnulli tra-
dunt, cepit, quum filia *Darii* nu-
ptias, & infinitum pondus auri ma-
gno animo contempsisset. Inveni
multi

multi sunt, & Principes & privati, qui cum cæteris in rebus, tum in despicientia pecuniæ uxoriæ magni fuerunt & habiti sunt, quorum laudibus quasi stellis splendet historia. Sed superiores illos nulla prædiorum, nulla villarum, nulla preciosæ suppellectilis habere saties potest. Et in multis opibus inopes sunt; fortunatiores, non digniores nuptias appetunt. Ac velut artis equestris imperiti splendidis habenis equos, & rei militaris ignari galeas auro, & indocti depravatos libros ornatissimis umbilicis non usu, duricie, fide, plurimi faciunt, sic plerique uxores plenis oculis optant. Eas recte superbis sepulchris conferre solet doctissimus ac suavissimus *Guarinus* meus. Illis enim, quum splendidissima facies variis ornamentis conjuncta sit, intus nulla dignitas, summa turpitudine, foetor, & inquilinus,

&

pleraque quæ nisi mortui facere
non possunt.

Æsopus antiquissimus è Phrygia
scripator, cujus in fabula singularis
gravitas pari comitati adjungitur,
sic in re nobis lepidissime velle
consulere quodammodo profite-
tur, apud quem vulpes, musici cujus-
dam officinam ingressa, lyram com-
pulerit, cujus extrema pars hominis
caput erat, ingenio, arte, industria,
gemmis, auro mirum in modum fa-
bricata, quam cum sensim demira-
retur, *Fortunatum*, (inquit) *hoc caput*,
crebro tamen vacuum est. Sic ditissi-
mis mulieribus dicere poterimus,
nisi uxorio satis officio facere ido-
neæ sint.

Temerarins ille Paris ditissimam
habuit Helenam. Prudentissimus
Ulysses pudicam Penelopem cepit,
qua sui temporis nulla castior fuit,
nulla modestior. Hujus nuptias mi-
ratur

ratur antiquitas, diligit, & in cœlum
effert laudibus. Contra illius conju-
gium gravissimis ignominis ac
memoriam posteritatis notavit, ut
pote quæ Asiæ flamma, vastitas, pe-
stis ac pernicies fuisset. Id evenisse
liquet, quum suæ libidinis admini-
stras & opes quærit. Quocirca pru-
denter *Lycurgus* instituit sine doti-
bus uxores collocari, ut nec inopia
innuptæ Spartanae forent, nec co-
piis nuberent. Sic enim virtutem
non divitias in uxoribus à Sparta-
nis quæsitum iri, & in comparanda
probitate longè studiosiores fœmi-
nas fore prospexerat. Quod ut faci-
lius efficeretur, priores illi semidei
quasi in quadam specula constituti,
ut quam longissimè in posterum
providenter, statuerunt, non (ut hac
ætate) dotem viris uxores, sed viros
uxoribus antiphernen tribuere, ne
mariti ipsarum fortunis immine-
rent,

cent, sed quibus se, liberosque, sua-
que omnia communicaturi essent,
iligentius perpenderent. Hoc su-
terius institutum, nisi consuetudo
vobis mentes invertisset, & delitiæ
os sensim molles reddidisset, revo-
randum, non ulterius antiquandum
censeremus. Si enim agros & admi-
nistrorum operam pretio conduci-
mus, ut iis qui nobis commodi sunt,
cicissim emolumentum impertia-
mus, cur non idem in uxore facien-
dum judicabimus, ex qua tam ne-
cessarios, tam suaves fructus expe-
ctamus? Sed nisi prius à voluptati-
bus blandissimis dominis liberi si-
mus, & preciosa stragula, vestes, lu-
turioso homine digna, & reliqua
profecto minimè necessaria, neces-
sitas, & cupiditas ista terminis nul-
la contenta, sublata sit, nunquam
modeste ac liberè de uxore delibe-
rabitur. Quod cum exploratissi-
mum

74 DE RE UXORIA
mum sit, hoc loco nolo nimis mul-
tus esse.

Colligat igitur se Juventus no-
stra, & de nuptiis cautius quam avi-
dius, vel tuo exemplo consulat, ne
spe lucri, vel consequendi quæstus
gratia, dotis se mancipium faciens
incendium domesticum incitet,
quod confestim restinguere non
possit. Uxores itaque si me authore,
quod sibi ac suis conducat facere
voluerint, virtute, ætate, forma, for-
tunis, præditas, eligant. Ex quibus
si qua in disceptationem venerint
quid præferri conveniat jam expli-
cabimus, si prius, quod optimum
simul & necessarium videtur
paullulum quædam con-
futaverimus.

C A P

CAPUT VII.

De temporis & aliarum rerum momento ad mutanda consilia.

Fortasse quid agis, dixerit quispiam? tu cum de habendo delectu uxoris praecepta daturum te receperis, postmodum te nues & humiles sic omittis, ut solos fortunatissimos instituas. Huic responderi facile potest: maximè vellem, breves hos commentariolos nostros omnibus communes & utiles fore; sed si qui nostris consiliis, vel generis infortunio, vel inopia uti nequiverint, fortunæ suæ non praeceptis nostris succenseant. Ad institutum igitur redeamus.

Videre videor aliquos, qui ut omnes ex partes quas in primis spectari oportere disputavi, concurrant, optandum potius quam spectandum fore contendunt. Quo-

D 2 circa

circa hanc à me comparationem,
nunc introduci vehementius expe-
tent. Nec enim omnes *Laurentios*
esse quibus cum & animi & corpo-
ris, & fortunæ dotibus præstantissi-
mi sint, uxores ex omni numero, ex
omni ordine offeruntur. His autem
per ea, quæ supra dicta sunt, satis re-
spondisse mihi persuaseram, cum
quid pluris facerem, priore loco dis-
seruisssem, cæteraquedeinceps. In-
cidunt tamen sæpenumero multæ
causæ, vel temporis, vel necessitatis,
vel occasionis, quibus ut doctis ho-
minibus placet præcepta mutare
concedimus. Tempus enim, ut
Colmidem sapienter *Pericles* admo-
nuit, prudentissimum consultum
consultare debemus. Nam quem
admodum proci *Penelopes* cum
illius congressum desperarent ipsius
ancillis libenter ac studiose misce-
bantur, sic, si præstantissima

ex omni parte habere nequiverimus, quibus poterimus pro nostra dignitate utemur. Nec enim par est, ut puellōs imitemur, qui parentum calceos magno risu spectantibus, sibi devinciunt, ita ridiculi mente videbuntur, qui tēues & abjecti magno studio quærunt uxores, in quibus omnis ratio, perfectæ & consummatæ laudis invenitur. Eos igitur monere non desino, ne Camelis Æsopiis cum omni derisione similes sint. Illis, cum in concilio bel-luarum cervina cornua concupiscent, aures prope sublatae sunt, ut documento essent, quæ finibus suis contentæ permanerent. Itaque pro viribus nostri juvenes conjuges sument. Satis ipsos alienæ commonefacere clades possunt. Caveant, ne ipsi aliis exemplo sint. Quare vetus illud verbum, cum multas ad res perutile, tum ad hanc maxime salu-

tare judicamus. *Pares paribus optimè
conveniunt.* Quid enim æquabilius?
quid commodius? quid facilius?
quam æqualem sibi mulierem asciscere? Is vero minime assentior, quibus nihil æquius apparet, quam inæquabilitas ipsa.

Post hæc morum ratio habenda est, quibus primas partes, hac in re semper tribuimus. Nam & si cætera præter virtutem, vel bonos ad mores aptitudinem, genius suus concesserit, non propterea magnoperè laudaverim. Demosthenes summus orator, quid primum esset in eloquentia rogatus, *Pronunciatio*, respondit. Hanc & secundo loco & tertio constituit, ut facilè declararit in primis ei ad persuadendum palmam concedi. Accedit eodem gravis testis Hortensius, qui cæteris in rebus multis inferior, hac propemodum omnes orando superare credi-

tus

tus est. Quod Demosthenes in oratoria pronuntiatione, nos in re uxoria ipsi virtuti tribuamus.

Unde mores, quos primo loco posuimus omniū maximè animadvertemus, quoniam sine his nuptiæ recte probari non possunt. In quibus ante omnia obsequium, facilitas, comitas considerabitur, ne offensuunculis, ne repudiis, ne viri placæ denique Deæ locus sit. Romanus quidā uxorem nobilem, divitem, speciosam, repudiavit, quæ ex re singularis fuit omniū admiratio & querela, quibus cū probari iudicium suum vellet, ipse calceo, *Hic inquit, & visu pulcher & novus est, ubi vero me comprimat nulli præter me compertum est.*

Dotem igitur stirpem & formam, mariti non tanti quanti virtutem & facilitatem morum in uxore faciant velim, cui voluntate viri nihil charius sit. Si vero nobilitate

D 4 pro-

probatos mores virgo tuebitur,
minus venustatis gratiam deside-
rabimus.

Adolescentes Socrates, ut se in
speculo intuerentur, hortabatur, ita
enim si deformes se conspicerent,
probitate pulchri & accepti redde-
rentur; sin formosi, caverent ne na-
turæ munus suis flagitiis labefa-
ctarent. Ita & Iponi agant persua-
deo, si minus formosas nacti sunt,
ætate, pudicitia, nobilitate, sine con-
troverfia pulchræ satis eis censean-
tur, pedibus eant in sententiam
Gorgiæ, cujus ex autoritate con-
jugis gloria, non fortunæ gratia
cognosci debet; sin & venustæ sint,
chariores habeant. Si cæteris excel-
lant, humiles verò, vel parum locu-
plete sint, Agamemnonis præstan-
tissimi regis exemplo nuptias non
improbabunt. Hic enim Chrysei-
dem captivam natæ Jovis Cly-
temne-

temneſtræ antepoſuit, cum ſtatura,
vultu, prudentia, multis artibus
denique ſuperiorem judicaret.

Quisquis cumulandis opibus
inhiat, à via deflexiſſe ſe cognoſcat,
& melius apud ſe bonas quam for-
tunatas collocari mulieres exiſti-
met. Teſtimonio nobis *Themisto-
cles* erit, qui ex patre quodam conſultus,
utrum bono viro, ſed inopi, an pa-
rum probo, ſed locupleti unicam
filiam nuptui daret. Reſpondit, *longe
malim generum tibi qui copiis indigeat,
quam copias quæ viro.* Quod de viris
princeps ille Græciæ, nos de uxori-
bus præcipiamus. Æquum enim
eſt, ut uxores nobis, non divitias
in uxores deligamus.

Quamobrem Ephoris iudicibus
ii Lacedæmonii optimo jure pœ-
nas dederunt, qui Lyſandri filias eo
ſuperſtite conjuges ſe recepturos
promiſerant, ſed poſtea vita functo

D S

recu-

recusabant. Nam cum divites coluissent, inopes quamvis bene institutas contemnere minimè dissimulabant. Quid plura? Summa meæ cogitationis est dandam operam, ut iis fœminis jungamur, quæ omnibus numeris honestæ, charæ, & jucundæ sint. Si res autem in contentionem veniet, occupatissimus, ut nobis in singulis pro cuiusque dignitate consulamus, & velut Automedonti & cæteris æquorum magistris placuit, egregios & bonos equos appellamus, in quibus plura probari, quam vituperari possint, sic eas fœminas uxoria laude dignas censemus, in quibus vel plura vel prima ex his quæ diximus recognoscimus.

Nec imponam tantum oneris ætatis nostræ præsertim hominibus, arduum enim & pene infinitum esset, ut quamvis velim & cupiam,
non

non tamen omnia requirent, sed
virtutem potissimum exquirent, &
cum ea quaecunque assequi posse
confident. De quibus longius di-
cendum esse non arbitror. Reliqua
enim communia sunt, & ingenio &
prudencia facile in promptu erunt.

CAPUT VIII.

De munere uxorio.

Restat, ut dicam de munere ux-
orio, in quo sic omnia plena læti-
tiae, plena suavitatis, plena decoris,
& ex omni parte scitu pulcherrima
sunt, ut dicendi impetu correptus
unum quod maxime scribendum
fuit, quasi prætermiserim. De ipsis
certe nuptiis priusquam ad alteram
partem veniam, pauca percurram,
quæ jam obsoleta, & quasi oblite-
rata ex monumentis antiquitatis e-
ruam. Rei enim, de qua nunc agi-
mus,

mus, conducet plurimum, si circumspiciamus mentibus nostris, quid veteres illi sapientes de pompa & splendore nuptiarum senserunt, quos vel hac in re magna ex parte videimur imitari, de quibus multa scite praecepta sunt, & plura praecipui possunt, quorum ratio negligenda non est; quia quum maximae rei signa sint, nullo modo temerè credimus instituta. Ne quis igitur in his commentariis à me fortasse requirat, quo pacto delectam uxorem traducat, brevia quaedam ex vetustissimis annalibus sumpta subiungam.

A Deo capere principium statuo, à quo ratio doctis, necessitas Barbaris, mos gentibus, & ipsa natura incipiendum esse quodammodo praescripsit. Initio igitur sacra praecipua quadam cura veteres factitabant, ut ipse Deus illius sanctissimi foederis
aper-

apertius & significantius testis esset. Quo in loco, ut apud nos *Deus immortalis*, & Athænis *Hymeneus*, ita Romæ *Thalassius* ut bonum, fœlix, faustum, fortunatumq; conjugium foret, invocabatur. Thalassius enim graciosus adolescens & inter charissimos Romuli commilitones bellicæ laudis gloria excellens in desiderio, in sermone, in ore omnium fuit. Huic inter rapiendum Sabinas lectissima virgo quædam, quæ cum suo nomine asservaretur, ab ignaris propè sociis direpta est. At eam Thalassii gratiosa & popularis commemoratio ab imminente periculo liberavit, cum qua cum illi fœlix matrimonium fuisset, ejus in nuptiis invocandi mos introductus est.

Hujus itaque fœderis, ut undè discessit revertatur oratio, tanta vis est, tanta conjunctio, ut illustris illa in parentes pieras istius splendore
neces-

necessitudinis obscuretur. Licet enim marito cum majorum tum nostræ religionis autoritate mentis oculos præ conjugis charitate perstringere adeò, ut cæteris prætermis-
sis eam colat, eam diligat, eam sequatur.

Accedit eodem gravissimus testis Homerus, apud quem Hector cum parentum, fratrum, patriæ denique cineres forti animo laturus sit, Andromaches uxoris benè merentis futuros casus cogitans ferre non potest. Hac in re Barbarus heros ille fortissimus sic lenis, sic mollis est, ut prorsus alter à se factus censeatur. Erectus enim rerum gestarum gloria, nihil de suo, multa de uxoris eventu anxius, gemens, suspirans queritur. Itaque ne sim longior hoc uno contenti erimus, crebra siquidem & longe plura quam vellem ubique gentium hujusce rei
exem-

exempla, quæ præter dignitatem sæpe conflata authores multis impietatis maculis aspergunt. Omitto nunc coronas quibus & sponsa & postes insigniri solent. Prætereo nunc stragulum & reliquos apparatus quos ut hac in re non improbo sic ad magnificentiam accommodari judico.

Tenuit consuetudo annulis aureis eos uxoris digitos ornari, qui minimis sinistrae manus proximi sunt, unde & annulares appellari creditum est, ut summæ erga virum benevolentiae perpetuum monumentum in oculis esset. Ex illis enim digitis, ut quidam authores ferunt, ad cor nervi quidam singulares protenduntur. Ante sponsam aquam & ignem deferri, & ab ea utrumque tangi mos fuit, ut uxor esse potissimum propagandæ sobolis causa manifestaretur. Nam sicut calor & humi-

humiditas quæ illis in elementis excellunt, generationis causa sunt, sic maris & fœminæ conjunctio maxime ad generandum prolem introducta est. Cavere solent sponsæ, ne mariti limen pedibus attingant, sed translatae introeant, ut declarent non sua sponte, sed quodammodo ut coactas sollicitum pudorem amittere. Qua ex re apud priscos illos cum certis diebus tum verò Calendis omnibus, quæ Jano dedicatae sunt, virgines duci religio fuit; eo quod eis vis quodammodo fieri videretur, quod tunc piaculare fuerat, hoc tamen tempore viduas nubere nulla religio vetuit. Quoniam ut author est Verrius Flaccus feriis fossas tergere, veteres liceat, novas facere non liceat.

Limen quoque Jano gentilis error addixit, qui ne primo accessu quasi calcari & negligi videretur in
limen

limen attolli non procedere moris erat. Festis etiam diebus quibus Lupercalibus, vel Megalensibus, vel Circensibus ludis, vel alterius spectaculi gratia populus frequens teneretur, virgines nuptum ire non licebat: id autem viduis concessum fuit. Sunt qui putant hoc ea præcipua ratione institutum, ut eos dies virgines observarent, haud immemores quod ludorum die Sabinæ raptæ sunt. Quæ res plurimam secum traxit turpitudinem, & gravis & periculosi belli principium fuit. At viduis aut quibus repudium datum est minimè prohibitum, magna enim erubescendi causa dempta videbatur, si prioribus aut mortuis, aut superstitibus maritis dum nuptias celebrarent universus intentus theatro populus abesset.

Nuptiis si per facultates nostras placebit, splendorem adesse conveniet,

niet, nec hac eas laudis parte fraudemus; Epulas enim & gladiatorum ludos & popularium munerum apparatus multi clari viri laudaverunt, in quibus adeo Theophrastus occupatus est, ut huiusmodi sumptus qui ad occupandam multitudinem pertinent, fructum divitiarum adpellarit. Quid nunc Q. Mutium, C. Appium, Hortensium Syllanum, P. Lentulum, Scaurum, Pompeium, Crassos illos & Lucilios commemorem, qui summo studio magnificentissima Aedilitate curuli functi sunt? quæ tamen à plerisque gravissimis viris & reprehensa sunt & reprehenduntur.

Sponsaliorum verò splendorem qui reprehenderit neminem, qui laudaverint multos invenio. Aristoteles doctissimus vir, qui Philosophorum Coryphæus & princeps appellari solet, in iis libris quos de mori-

moribus scriptos reliquit, id genus magnificentiam optimis etiam in viris probat. Summus vir & clarissimus Philosophus Manuel Chrysoloras Joanni nepoti suo eruditissimo & præstantissimo equestris ordinis homini conjugem dedit, in cuius nuptiis, cum splendidissimus esset apparatus, & ob id gravis Philosophi dignitas à familiari quodam carperetur. Dii, inquit, meliora, lætissimis in rebus magnifice festivos nos esse conceditur, & nisi in proximos sumus injurii, pro dignitate familiæ nostræ splendor iste nusquam interdicitur. Quid plura colligimus? Res ipsa, quæ semper plurimum potest, pro se loquitur: & longiorem orationem non desiderat, præter largas epulas, quæ alioqui vituperatæ, hic improbatæ non sunt.

More Sabino sales adhuc introduci

duci cernimus, ut nulla ex parte exhilarandi corporis & animi defit occasio. Eandē ob causam histriones adhibentur, quibus adeo magnus in urbe Romana honos habitus est, ut vita functis omnibus ejus artis Magistris ex Hetruria florentissima Italiae provincia ludios acciri placuerit, quorum, qui cæteris natu major & arte præstantior fuit (ut Claudius Ruffus tradidit) Histrus appellabatur, à quo consequenti tempore cæteri omnes histriones ut Epicurei, Pythagorici, Gnathones à suis authoribus nominati sunt.

Propinquos & aliqua necessitudine conjunctos & superiore ætate & nostra vocatos nuptiis interesse certissimum est, ut omnes ad quos vel honestas vel jucunditas nuptiarum pertineret gaudium suum secum gauderent. Solon ille sapiens unus ex septem instituit, ut quum
viro

viro jungitur uxor, ipsa cydonium
malum commanducet, quasi signi-
ficarit ut cum marito uxoris vox &
oratio suavis & amœna laudetur.
Vir cum thalamos ingreditur, spon-
sali obeundi muneris causa, vultus
sponsæ obtegatur, & eam in obscuro
pronuba Venere sponsus ipse com-
plectitur, placidumque petit conju-
gis infusus gremio per membra so-
porem, quod statutum esse assequi-
mur conjectura, ne virgineus pudor
pertinacius quam par sit concessis
reluctetur amplexibus, & ne quid
in ipsa lætissima celebritate mœro-
ris interveniret, spargi nuces con-
suetum est, ne voces quas vel dolo-
ris vel honoris gratia nova nupta
emittit ob puerilem strepitum, &
colligendi studium multitudo fre-
quens audiret. Plura ne dicam, mul-
ta mihi documento sunt.

Primum, ne si latius hæc ipsa re-
feram,

feram, offendam aures tuas, quas postquam ad hæc divina studia humanitatis animum, curam, & operam contulisti, nonnisi sermo, purus ac gravis oratio & condita implere possunt. Deinde, quia satis dictum esse arbitror, ut nostros humaniter admoneam, quo maiores illos, quorum virtutes literis illustratæ sunt, imitentur, & eos cum cæteris in rebus, tum in hac potissimum, quantum religionis nostræ sanctitas finit, imitentur. Quod ut vobis facilius ipse concederem, non omnia effudi, sed ut etiam ad gratiam ipsa varietas accederet ex plurimis pauca ad rem ipsam collocavi.

Eos igitur hortari non desino, ut veteribus illis maximas gratias, quorum vigiliis & scriptis, nisi ipsi sibi defuerint, & meliores erunt & instructiores uxores & ornatiores nuptias comparabunt. De his satis, ad majora veniamus.

L I-

LIBER II.

De uxoris officio.

Proximum erat ut id quidem caput, munus scilicet uxorium dispiceremus, ad quod jam dudum festinat oratio. Hic est enim propositus, in divisione prima locus secundus. Nam ita me promiseram de delectu uxoris, post de ipsius officio esse dicturum. Hæc reliqua pars est: hic restat actus, in quo sic uxores vel sua sponte, vel maritorum præceptis mihi obtemperaverint, nemo futurus est, tam injustus rerum æstimator, quin sic à me constitutum officium uxori putet, ut juvenis ipsa per omnis ætatis gradus securâ tranquillitate & otio perfrui possit.

Tres igitur res sunt, quæ à conjugē benè tractatæ laudatissimam

ac

ac mirabilem rem uxoriam faciunt
charitas in maritum, vitæ modestia,
mestica rei cura gravis & diligens. Superiorem explicabimus si prius
obsequendi facilitate quæ illius d
& comes est, nonnulla dixerimus
qua nihil gratius est, nihil magis
petitur, quod sapientissimos illi
veteres non fugit; à quibus institutum
fuit, ut cum Junoni, cui ex præfectura
nuptiarum Gameliæ cognomen
gnomentū inditum est, immolaretur,
tur, è victima feleximeretur, quæ
legibus sapienter admonerent
• omnem ex re conjugali litem atque
iracundiam auferri oportere. Quam
ob rem Spartanæ mulieris responsio
fio à multis doctis viris probari so
let. Hæc enim cum maledictis con
juspam deliræ anus in virum lace
feretur: Malam in rem abi, dixit
cum necdum ex puellis excep
sissem, parentibus parere didici
nun

nunc obsequi viro antiquissimum
mihi necesse est, si volo esse quæ de-
beo. Imperet enim maritus, cuius
voluntati morem gerat uxor æquis-
simum est. Unde Gorgon illa me-
rito vituperari potest, quæ an ad
virum proficisceretur interrogata,
Non equidem, inquit, sed ad me vir.
Cyrus summus vir & Imperator,
militibus suis dixit, ut siquidem ho-
mines tumultuosius irruerent eorum
impetum silentio exciperent; sin ta-
citu, cum illis è regione clamo-
re strepituque manum confererent.
Iam aliter uxoribus præceperim.
Quam maritus ira percitus, difficilius
quam aures suæ ferre consueverunt
clamitet, tacita clamores excipiat;
in mœrore confectus fileat, ipsa
lavi ac morata oratione virum
compellet, excitet, hortetur, conso-
latur, obsequatur.

Qui cum Elephantis obversan-
tur,

tur, candidas vestes non induunt
Rubras verò devitant, qui cum
Bubalis: ob tales enim colores be
luæ illæ magis ac magis efferantur
Tigrides vexari tympanis, ac per
turbari vehementius multi autho
res sunt. Itidem uxoribus dici con
veniet: Siquidem viris aliquod in
dumentum visu molestum fuerit
eo abstineant admonemus, ne à vi
ris quibusdam mansuete ac suavis
simè vivendum est, ipsæ dissentiant
Amphotidas (sic enim à protegen
dis auribus appellatæ sunt) longè
magis uxoribus quam Athletis ne
cessarias esse existimo. Nam in istis
aures tantummodo ictibus patent
illis vero libelli repudii gravi igno
minia conjuncti, propositi sunt
Quare magna cura cavendum est
ne per aures suspicionem, zeloty
piam, iracundiam suscipiant. Quare
quidem ad rem confert plurimum
si re

si regis Alexandri prudentiam imitari voluerint. Hic enim, cum per calumniam quisquam apud se deferretur, alteram semper ex auribus obstruere solebat, ut eam se postmodum defendere cupienti reseraret. Vera profecto videtur Hermione, quæ ex improbis fœminis, quibus fuerat familiaritate conjuncta, se perisse fatetur, & clare testatur.

Conjuges igitur, si quando in suspiciones inciderint, maledicis mulieribus nulli pateant aditus, occludantur aures, explodantur susurri, nec igni, ut in Proverbio est, ignis adjiciatur. Philippi clarissimi regis verbum discant ac habeant in ore. Is familiaribus aliquando sollicitantibus, ut adversus Græcos gravius excandesceret, qui tamen multis ab eo affecti beneficiis, ipsi tamen obtrectarent ac maledicerent. Quid facient (inquit) si à nobis

E 2

etiam

etiam injuriis affecti sint? Eodem modo cum seditiosæ dicent mulieres. Te moratam & amantissimam sui vir pauci facit, respondeat; Quid si cum pudore pudicitiam, & cum amore vehemens in eum studium sciens, & prudens amiserō? Herus quidam fugitivū servum in pistrino deprehendit, & quasi jam factum sibi satis esset, Ubi nam, ait, deprehensum te malim, quam hoc ipso in loco? Uxor, quæ zelotypiæ causa marito gravis est, & de repudio meditatur ac cogitat, sic velim secum loquatur, ubi nam pellex, cujus odio me in pristinum dedo, lætior erit ac fortunatior, quam si me pene naufragam viderit, cum ipsa interim secundis ventis adnavigans in meo geniali thoro secure statura sit in anchoris.

Euripides more suo graviter eos increpat, qui inter cœnandum uti
lira

lira consuescerent: par enim fuit ad iracundiam, ac mœrores potius cantus accersere quam eos remittere, qui voluptate tenerentur. Haud secus eas accusarim conjuges, qui cum per gratiam & concordiam una cum maritis dormitant, ira interveniente seorsim cubant, & Venerem abjiciunt, cujus lepore & artibus facile reconciliari possunt. Significat id Homericæ Iuno, cui vincla jugalia curæ. Nam cum de Theti & Oceano, si benè teneo memoria, loqueretur, illorum jurgia soluturam, & cum amore simul ac concubitu, se eos conjuncturam profiteretur. Romæ verò, quando dissensio inter virum & uxorem intervenisset, Viriplacæ Deæ templum introibant, ubi remotis arbitris collocuti liberius, concordēs domum revertebantur. Conducet id etiam paci & curæ domesticæ si viri gratiam con-

junx singulari diligentia custo-
dierit.

Cum Gorgias Leontinus, in O-
lympiis quæ Jovi suo optimo ma-
ximo totius Græciæ celebritate ha-
bebantur, de Græcorum concor-
dia facienda peroraret, Melanthus
ait: Iste noster Orator nobis omni-
bus, ut jure fœderemur, persuadere
nititur, qui se tamen ac uxorem &
ancillam tres duntaxat ut invicem
consentiant, inducere non possunt.
Laborabat enim conjunx ejus zelo-
typia, quum Gorgias pedissequam
majorem in modum deperiret.
Philippus Olympiadi atque Ale-
xandro diu subiratus fuit, interim
Demaradus Corinthius è Græcia
revertitur, quem pòst de concordia
Græcorum Philippus diligenter ac
studiose interrogavit: Turpissi-
mum (inquit) Philippe judico, ut
de pace & consensu universæ Græ-
ciæ

ciæ sollicitudinem præ te feras,
 quum nec dum cum uxore & filio
 in gratiam redieris. Itaque liberos,
 si qua & ministros componere
 cupiet, in primis cum marito con-
 sentiat, ne quod in eis reprehendit,
 imitari velle sentiatur.

Ut igitur officio ejus mutuæ pa-
 ci ac perpetuo otio provisum sit, ni-
 hil erit magis considerandum,
 quam ut nullo loco marito
 dissentiat. Sed hæc
 hæctenus.

CAP. I.

De charitate conjugali.

Nunc ad charitatem conjugalem revertamur, cujus summa vis ac maxima dignitas (ut à claris viris accepimus) propemodum perfectæ amicitiae imaginem exprimit. Qua in re multa mihi prætermittenda sunt, ut quid observandum potissimum sit, quam primum dicere possim. Tanto igitur studio, fide, gratia, virum *Amet* velim, ut nihil diligentiae, benevolentiae, pietatis, desiderari possit, cum eo sic versetur, ut sibi sine viro nihil boni, nihil jucundi fore exploratissimum sit. Ad hanc quidem rem maximo adjumento futurum *amorem* ipsum intelligo. Omnibus enim in rebus nulla via melior, nulla brevior est, ut videamur, quam ut simus.

Quantum laborem, quantam industri-

stiriam necesse est adhibeat ignavus
agricola, si solers videri velit?
Quanto ingenio, quam multis arti-
bus opus est imperitis medicis, equi-
tibus, citharædis, si quibus in rebus
minimum possunt, ut præstare cæ-
teris appareant, occupatissimi sint?
Multa plerumq; interveniunt qui-
bus agriculturæ, medicinæ, eque-
stris, & Musices adumbrata laus e-
vanescit. Hi si meis consiliis uti vo-
luerint facilius, maturius, certius,
quam si ambitiosæ ac fucosæ existi-
mationis buccinatores supposue-
rint, solidamque & expressam fa-
mam assequuntur. Et quoniam in
omni genere vincit imitationem
veritas, curabit, ut arte & exercita-
tione diligenter agrum colat, ho-
minum valetudini medeatur, quo-
modo velit acres equos agat, impellat, re-
vocet, & sic cantu delineat, ut nihil
sit auribus jucundius, nihil suavius.

E s

Quam-

Quamobrem, si uxores cupiant, u-
viros ex animo diligere videantur
ex corde diligant.

Studeant in primis, ut mariti pe-
nitius inspiciant pro variis ipsorum
temporibus, tum sollicitas, tum læ-
tas esse. Nam & secundis in rebus
gratulatio jucunda, & in adversis
consolatio grata est. Quæcunque
cura aliqua ipsas afficiunt, modo
prudentis hominis auribus digna
sint unâ communicent, nihil fin-
gant, nil dissimulent, nihil obte-
gant. Sæpenumero angor & animi
molestia, consilio, & sermone, qui
cum viro suavissimus esse debet, le-
vatur, quasi omnium suarum solli-
citudinum aculeos omnes & scru-
pulos partiens communicansque
exhauriet, vel leviores faciet. Quod
si permolesti fuerint, & altius inse-
derint, vel tantum requiescent,
quantum cum marito familiariter
suspi-

suspirare fas erit. Sic denique velim
cum viris suis vivant, ut & quodam-
modo animum misceant, & si fieri
posset (quod vult Pythagoras in a-
micitia) *unus fiat ex duobus*. Hoc ut
facilius confici possit, Cretenses, qui
sub Imperio nostro jam multis sæ-
culis sunt, nullis filias suas nubere
patiuntur, nisi quibuscunque virgi-
nes ipsæ signa amoris ostendissent.
Nam sibi persuadent eos uxoribus
fore chariores, qui ante maritale
vinculum chari etiam fuerint; Na-
tura enim comparatum & usu pro-
batum esse commemorant, omnes
actiones, præter admodum paucas
in curriculo temporis fieri, nec e-
nim contingentes ignem statim
comburimur, nec ligna medias in-
ter flammæ congesta subito relu-
cent. Quocirca ipsis necessarium
putant, ut velut in diligendis ami-
cis, sic & in maritis effigiem animi

sui certo iudicio deligant: ex tempore enim, nec rectè iudicari, nec vehementer amari posse non dubitant. Quantum hæc consuetudo probanda sit, ipsi viderint.

Sed profecto ad amoris gratiam & constantiam accommodata non negabitur. Nec illas silentio præterierim, quæ philtiris & amatoriiis in cantibus à viris suis benevolentiam extorquent, quas piscatoribus æquiparare soleo, qui pisces pharmacis captos, ut aliquot Hetruriæ locis factitant, insipidos ac ferme inutiles reddunt. Haud aliter etiam facere videntur, quam viatores qui cæcos ducere quam videntes sequi malunt. Studio igitur & sponte sua mutuus amor quærat, custodiat, augeatur.

Hæc vita atque factis clarissimis mulierum illustrata sunt, quarum imitatione de se virtutis, amoris, & con-

constantia periculum faciens Panthia, Susium principem Abradatum virum suum mirificè coluit ac dilexit, ei & captiva fidem servavit, & Cyrum amicum fecit, & in eo exornando omnes opes, omnes thesauros suos non effudit, sed collocavit. Is adversus Ægyptios Cræsi socios fortissimè dimicans, ut & Cyro gratiam referret, & Panthia vir uxore dignus videretur, fortis ducis & strenui militis opera usus generose mortuus est. Cui ut nobilissimè parentaret, super ejus cadaver singulari studio quæsitum, sibi ipsi mortem conscivit.

Cassandane adeò Cyrum dilexit, ut cum moreretur longè sibi acerbius fuerit, quod à Cyro quam quod à vita discederet. Qua ex re Cyrus, ne ingratum maritum ageret, eam mortuo diuturno tempore collachrymavit, & omnibus quibus imperi-

peritabat, ejus honoris causa luctus edixit.

Themistoclem conjunx tanta charitate complexa est, ut nulla de re, nisi de viri studio & amore cogitare crederetur. Quo factum est, ut cunctis in rebus ipsi, clarissimus ille princeps Græciæ concederet, & ipsam plusquam cæteros ætatis suæ Græcos potuisse traditum sit. Nam quicquid ipsa vellet, & Themistocles; quicquid Themistocles, & Athenienses; quicquid Athenienses, & universa Græcia.

Thesta senioris Dionysii soror, Polyxeno nuptui data est. Hic deinde Tyranno factus infensor, metu è Sicilia profugit. Dionysius sororem accersit, incusat quod mariti fugæ conscia, nihil sibi renuntiavit. Thesta constantia sua, & singulari virtute freta, respondit: Usque adeò Dionysi vilis & abjecta mulier tibi
vide-

videor, ut si de mariti fuga certior
fuissem fortunæ ejus comes ac par-
ticeps esse noluissem? Charius mihi
profecio extitisset Polyxeni, vel
exulis uxorem quam Dionysii Ty-
ranni sororem appellari. Ejus animi
magnitudinem admirati Syracusii
post exactos Tyrannos regiis hono-
ribus superstitem coluerunt, defun-
ctæ verò funus omnes ordines, o-
mnes numeri, omnes denique Syra-
cusii consecrati sunt.

Tigranis uxor Armenia non i-
gnobile fœminis exemplum est, in
ea siquidem expeditione, quam Cy-
rus adversus Assyrios egit, cum ab-
sentiâ mariti nullo modo ferre pos-
set, per tanta rerum discrimina us-
que quaque comes indefessa prom-
ptissimo eum animo sectata est. A-
pud Homerum Andromache quan-
tum suo afficeretur Hectore, in quo
omnes omnium charitates sibi con-
stituit,

112 DE RE UXORIA.

stituit, vel hisce declarat versibus
Tu mihi, tu solus pater es, materque ve-
renda; Tu dulcis frater, tu gratus ad o-
mnia conjunx. Ejus aliquando desi-
derio mentis inops facta, per tur-
bam discurrit, & mœnia perlustra-
vit. Cania mulier excellens, ut hoc
loco de ejus virtute commemorem
impetravit, quamvis enim longior
ejus narratio sit, tamen dignitas, no-
vitas, & varietas, & tibi, & iis qui
hæc in manu sument, jucunda erit,
cujus insigne facinus paulò altius in-
choabimus.

Sinatus & Sinorix inter sese ne-
cessitudine conjuncti cæteris Gal-
liæ Tetrarchis potentia, laude, glo-
ria sine controversia præstabant.
Ex his Sinatus Caniam uxorem ce-
pit, quæ non modo corporis forma,
sed & singulari virtute primaria e-
rat. Hæc pudicitia, probitate, pru-
dentia, atque animi magnitudine
præ-

prædita, omnium animos in se miro
quodam amore devinxerat. Cla-
riorem reddidit eam Dianæ quam
Galli præcipuè colebant sacerdo-
cium, cui pro sua & majorum suo-
rum dignitate præfuit. Inter sacrifi-
candum enim magnificè semper or-
nata omnium oculos in se conver-
tit: Hanc Sinorix primo adamare
cœpit, deindè de viri necessarii sui
nece cogitat, quoniam eo salvo vo-
luptati suæ morem geri posse diffi-
lebat. Sinatum igitur impius, &
magno dilectæ cæcus amore clam
erro incautum superat. Paulò post
Dianæ connubium efflagitat, quæ
viri casum forti animo tolerans oc-
casione, ac tempus ad vindican-
dam Sinorigis impietatem vehe-
menter expetebat, & prudenter ex-
pectabat. Instat Sinorix ut funebres
quidem nuptiæ conficiantur, hone-
stas erroris causas (si quod summo
scele-

scelere contaminatum est honestum
 putemus) exponit. Ejus preces ini-
 tio Cania repudiat, deindè necessa-
 rii, ut potentissimum principem
 perpetuum sibi devincirent, acriter
 urgent, ut illius nuptiis contenta si-
 Tum quasi victa se facturam pol-
 cetur, dehinc juvenem accitum fa-
 miliariter excipit, & simul Dian-
 templum ingreditur, ut Gallican-
 Dea teste fœdus, & fides stabilire-
 tur. Postea perinde ac deliberatur
 phialam manibus accipiens, primi-
 summo tenus attigit ore, reliquum
 Sinorigi epotandum dedit. Erat au-
 tem in phiala melicratum veneno-
 temperatum, quod ut hausisse Sin-
 rigem sensit, oculis, vultu, fronte
 letitiam declarat, & ad Dianæ simu-
 lacrum conversa, hunc in modum
 inquit. Te diva parens testor, mi-
 Sinato superesse voluisse, non vit-
 medius fidius cupiditate, quæ reter-
 ra qu

a quidem me conficeret angoribus,
 Eius preces remissa verò molestiis liberaret, sed
 deinde necesse fuit huius diei usura vivere constituisse,
 nec post viri funus luctuosum mihi,
 patriæ acerbum, ullam vivendi vo-
 luptatem percepisse, nisi forte spes
 quædam ultionis aliquando me re-
 crearet. Qua peracta ad charissi-
 mum Dianum & optimum virum Sinatum
 ut Galliciam libens descendo. Tibi sævissime
 Sinorix pro thalamis ac nuptiis se-
 pulchra parentur. Paulò post cum
 am virus latè membra pervagare-
 tur, Sinorix prius, deinde Cania
 liem suam obierunt.

Stratonica Dejotarum virum
 tanta benevolentia profecuta est, ut
 nihil nisi, quo pacto satis ipsius vo-
 luntati faceret, ad se pertinere judi-
 icaret. Itaque magno dolore, vel
 ære potius erat, cum idcirco
 affligi Dejotarum videret, quod nec
 eam parere, nec regni successorem
 futu-

futurum intelligeret, quæ sua sponte mulierem facie, ac moribus honestam Electram nomine comparat, quæ cum virum de benevolentia & constantia uxoris admirabilem congrredi suadet, rogat, urgit. Post ea, ex ea susceptos liberos, quæ, ac suos summa fide, & charitate aluit, educavit, & honorificentissimè tractavit. Nimius esse in Tertiæ Æmiliæ vehemens studium in P. Cornelium Scipionem; si Julia Porciæ, Artemisiæ, Hipsicrates summam benevolentiam, & reliquas legitimi amoris imagines, memoria repeterem, quæ in promptu sunt omnibus, quibus ulla cum historia familiaritas est.

Multa quoque sunt, quæ de amore uxorum præcipi possunt, quæ nos de industria prætermittimus. Earum enim ingeniis planè confidimus, & ut sua sponte, quo modo viro

ros observent, ac diligant sedulo,
accuratè investigaturæ sint. Quæ
amen invenient ejusdem prope na-
ræ fore speramus, cujus sunt ea, de
quibus dictum est.

CAP. II.

De moderatione uxoris.

Eliqua pars est de moderatio-
ne, à qua sæpissimè constans in-
conjuges charitas initiatur, sem-
per custoditur, & observatur. Hoc
namentum non modo maritis
atissimum est, sed etiam omni-
is, ad quos perfertur, amplissi-
mum videtur. Ea in uxore vultu, ge-
stibus, verbis, ornatu, victu, congressu,
maximè constare, creditur. De qui-
bus, si qua vel ingenio, val doctrina,
vel usu percepimus, breviter expo-
nimus. Et duo illa superiora, quæ
ejusdem quasi generis sunt, simul
tractabimus.

Ante

Ante omnia certissima mentis e-
figies vultus, qui nullo animan-
nisi in homine reperitur, probi, r-
verentis & continentis animi fig-
præferat. In eo enim quos alioq-
natura pœnitens recondidit mor-
facile deteguntur, is profecto pl-
raque alia citra sermonem indic-
& declarat. Nam ex vultu & pro-
gressu animorum, habitus depr-
henditur. In mutis quoque animan-
tibus iram, lætitiā, & hujusmo-
affectiones, cum cæteris corporis
gnis, tum oculis inspicimus, qui a-
guti quemadmodum animo affec-
sint testantur, ac plane fatentur. U-
de præcipuè lineamentis oris cõfi-
multi de uniuscujusq; natura per-
pienda præcepta tradiderunt. At n-
mis expatior. Placet igitur omni
co, omni tempore, conjuges Mo-
stiam præ se ferant. Id præstabun-
si oculis, si incessu, si totius deniqu-

co

corporis motu æqualitatem, con-
 stantiamque servaverint. Oculo-
 rum enim evagatio, festinator pro-
 cressus, & manus, & omnis cæteræ
 partis nimia mutatio sine dedecore
 fieri non possunt, & cum magna
 significatione levitatis vanitati sem-
 per cōiuncta sunt. Quocirca atten-
 tos animos habeant, ut frons, vul-
 tus, gestus, quibus ad intimos affe-
 ctus censoria nota penetramus, ad
 decoris observationem referantur.
 Ille enim in re gaudium ac dignita-
 tem diligentia vendicabunt, negli-
 gentia perturbationes, & vitupera-
 tiones vitare nequibunt.

Minimè tamen velim sit ingrata
 acies, quia nec aspectus contumax,
 sed mansuetus, nec ineptus corporis
 motus, sed comis gravitas appa-
 reat, id non negligenter præcepe-
 rim, ut à soluto risu temperent, qui
 quum in omnibus turpis sit, in mu-
 liere

liere certè turpissimus est, etsi quando in liberales inciderint jocos, modesta risus significatione, si à serio non nihil gestu deflexerint, improbandæ non erunt. Demosthenes is speculo domi componere actionem solebat, ut in Oratorio acumen, quid sibi faciundum, quid declamandum esset, oculis suis judicare. Id nos ad rem uxoriam probè referamus.

Quotidiè velim speculentur, & cogitent, quid dignitas matronarum, quid severitas postulet, ne quid decoris ab eis desideretur. Spartanas uxores operata facie, virgines autem aperta incedere solitas accepimus. Qua de re Carillus Lacedæmonius quæsitus, hanc puellis licentiam respondit, ut viros invenirent maiores nostri concesserunt, nuptiarum verò interdixerunt, ut intelligerent ad se non pertinere viros quærere.

seco

ed tueri , ac custodire quos habe-
ent. A qua quidem consuetudine
retenses nostri non abhorrent,
pud quos puellis stare pro foribus
canere ac multifariam cum pro-
solari & ludere conceditur.

At maritis addictæ velut Vestæ
cris dicatæ *Domi* se continent, fer-
nè nunquam exeunt , adeò ut alie-
os intueri viros quodammodo re-
gio sit. Eas talem ex Xenophonte
staxisse consuetudinem quis non di-
crit ? Qui quantum muliebrem a-
ectum coerceri velit, planè digno-
itur. Nam cum Tigranes una cum
parentibus , & amantissima uxore
armenia domum à Cyro revertere-
r, aliis cum effigiem , tum mores,
m corporis magnitudinem , for-
amque collaudantibus, Tigranes
armeniam , quid de Cyri pulchri-
dine sentiat, percontatur. At Ar-
enia Deos immortales obtestans
F inquit,

inquit, abs te nusquam oculos de-
flexi, itaque qualis Cyri forma effu-
giesve sit, prorsus ignara sum. Huic
consentaneum est illud Gorgiæ quæ
domi clausas esse voluit, ita ut ea-
rum nihil præter famam nosceretur.
Thucydides autem nec hoc illis la-
cere dignum putavit. Optimam
nim matronam definit, de cuius
laudatione & vituperatione minimus
rumor dissipatur.

At nos qui mediocritatem sequi
mur, liberiores illis leges promulga-
mus. Nec enim in cubiculis velut in
vinculis coercendæ sunt, sed ita in
apertum prodeant, ut hæc ven-
quam ipsis præstamus virtutis &
probitatis earum testimonium sit.
Uxores tamen, cum viris longè se-
cus quam cum sole luna se habeant.
Illa soli proxima nusquam cernitur,
longinquior autem lucida passim
prospicitur. Itaque ipsæ præsentibus
br

bus maritis compareant velim, absentibus secretæ domi sint.

Quocirva oculis, quorum etiam in pictura, quam tacentem Poësis vocant, sensus acerrimus est, & nutu ac reliquo corporis habitu decorum & honestum retineant. Dixi de vultu & gestu, nunc de verbis dicam.

CAP. III.

De mulierum sermone & taciturnitate.

ISocrates viros admonet, ut loquantur, quæ vel certo sciant, vel pro sua dignitate tacere non possint. Nos mulieribus jubemus, ut illud superius viris concedant, posterius verò sibi quoque commune persuadeant. In quibus, quum loquacitas à prudentissimis & doctissimis hominibus satis reprehendi, taciturnitas ipsa satis commendari non potest.

test. Unde sanctis illis Romanorum institutis, ne publicas privatasve causas agerent prohibitum est. A quibus cum & Amasia & Affrania & Hortensia defecisset, in Annalibus carpitur, reprehenditur, vituperatur. Marcus Cato senior cum præter naturæ conditionem & matronalem continentiam, Romanas fœminas aliquando per forum versari ambire suffragia, cum alienis loqui videret, in eas ut gravissimi civis, & illius imperii majestas exigebat, invehitur, insequitur, coërcet. Pythagoreos non minus quam biennium initio tacere iussos accepimus, ne quod turpe est falli, decipi, errare viderentur, vel quod nondum satis explorete percepissent pertinacius ipsi defenderent.

Nos autem uxoribus, ubicunque levitatis, turpitudinis, impudentiæ aditus patere potest, perpetuum si
lend

lendi tempus & spatium definimus. Appellatæ conjunctissimis respondeant modestissimè, salutem renuntient, & quæ locus & occasio præstiterit, sic breviter perstringant, ut provocari potius, quam provocare censeantur. Dabunt etiã operam, ut in ipsis magis orationis gravis brevitās, quam splendida prolixitas laudetur. Theano mulier cum deducto pallio manum eduxisset, adolescens quispiam ad æquales conversus, quam formosus, ait lacertus est. Cui illa, *Publicus*, inquit, *non est*. Unde non modo lacertos, sed ne sermones quidem mulieris publicos esse conveniet. Nec enim minus hujusmodi fœminæ vox, quam membrorum nudatio verenda est. Eis siquidem vitandum cum extraneis colloquium, quo mores & affectiones facilè animadverti solent. Silentium quoque summis sæpe viris

F 3

laudi

laudi datur. Præstantissimum Græciæ principem Epaminundam Pindarus maximis effert laudibus, quoniam cum multa sciret, pauca loqueretur. Nam hic ut in plerisque aliis naturam ducem optimam secutus est, quæ vitæ magistra, quod de taciturnitate sentiret, apertè demonstravit: duas enim aures, unam vero linguam, & duplici quidem labiorum, ac dentium vallo, munitam magna nobis ratione concessit. Hoc namque præsertim additur, ut Theophrastus, & multi docti viri perhibent, virtus in nobis consita, optimos & jucundissimos fructus parit, quum per cæteros sensus, quos velut satellites ac nuncios nobis præbuit natura, notionis sæpe, ignorantis sæpissimè fundamenta jacciantur. Civis tamen quidam noster quem tibi nominare in præsentia minimè necesse est, silentium in his solum

solum laudat, à quibus nec ingenio
 laus, nec authoritas prudentia, nec
 ornate dicendo gratia comparari
 potest. Cui respondere soleo, maxi-
 mas semper in omni genere partes
 à me tribui tum personis & locis,
 tum temporibus. Nam si id viris a-
 liquando, quod ipse vult, convenire
 concesserim, plerumque tamen à
 matronæ pudore, gravitate, atque
 constantia alienum judicabo.

Quare *Sophocles* author, hoc de
 quo modo loquor cive mea quidem
 sententia non deterior (melio-
 rem omnes dicerent) in *fœminis taciturni-
 tatem singularem mundum* appellavit.
 Itaque benè dicendi gloriam se af-
 cuturas existiment, si præcipuo si-
 lentii ornamento se ipsas honesta-
 verint; Nec enim declamatorii ludi laus,
 nec concionis plausus & adulatio, sed elo-
 quens & morata & gravis taciturnitas ab
 eis desideratur.

F 4

Sed

Sed quid ago? cavendum est, mihi præsertim quum de silentio præcipiam, ne tibi videar fortasse loquacior.

C A P. IV.

De vestitu & cultu uxorio.

SEquitur, ut de vestitu cæteroque cultu corporis dicamus, cujus neglecta ratione non modo matrimonium, sed sæpenumero patrimonium effunditur. Testes mihi sunt omnes, quibus hæc animadvertere curæ est. Si vero nunquam satis laudata mediocritas ipsa placuerit, & uxores modestia probabuntur, & domesticis facultatibus, & universæ civitati alio quodammodo cavebitur. Hoc in loco salutaris illa præceptio prima sit, ut magis evitandæ ignominie, quam quærendæ gratiæ, causa splendoris hujus curam suscipiant. Nam, quæ clarissimo loco
natæ

natae sunt, si fortunæ suppetunt, vili
 sordidaque veste uti non debent.
 Ad rei profecto, & loci, & personæ,
 & temporis rationem hoc maximè
 referri judicamus. Quis pontificem
 sago amictum, vel in literario audi-
 torio laticlavo succinctum, vel in
 Equestri certamine togatum, sine
 risu videre poterit? Attamen, nec
 nimis exquisitus, nec neglectus ad-
 modum probabitur, sed qui deco-
 rum servaverit. Hujus enim nimia
 indulgentia primò multævanitatis
 argumentum est, deinde, ut à viris
 suis ad alios procos deficiant, & te-
 stimonium & occasionem afferre
 solet.

Fœminis nostris, ne tanto circa
 se studio cultum exquirant, Cyrus
 rex exemplo sit, qui profecto, tum
 propter egregiam ejus sapientiam,
 tum propter moderationis nitorem
 suum minimè fraudasse nomen vi-

F S

sus

sus est. Etenim Cyrum Persarum
lingua solem appellari constat. Ad
cujus avunculum Cyaxarem regis
Indi legati, ut de pace cum Assyriis
agerent, venerunt, quibus ut lectissi-
mis ipsius exercitus appareret Im-
perator Cyro denunciatur, ut cum o-
mnibus copiis in vestibulo regio ac
patentissimo foro, quam primum
se ostenderet. dicto paruit, & disci-
plina, & virtute, & celeritate admi-
rabili, tenui stola indutus affuit, ta-
met si purpuream illi vestem & pre-
ciosum torquem ac reliquum me-
dicum ornatum Cyaxares misisset,
ut splendidior & honorificentior ef-
fet ipse regis nepos & Imperator.
Hæc omnia Cyrus magno animo
contempsit, & ornatus satis cæteris
ac sibi visus est quum pugnacissi-
mus instructissimo exercitu prope
prius adesse cognitus est, quam via-
tor ille Regius ad Cyaxarem rever-
tisset.

tisset. Uxoribus item non parvo erit decori hujuscemodi apparatus parvipensio.

Dionysius Siciliae Tyrannus duas preciosissimas vestes Lyfandro dono misit, ut ipsius filiae ornatiores essent, his repudiatis ad Dionysium referri Lyfander iussit, sine illis filias suas ornatiores futuras dicens. Julia Caesaris Augusti filia, quum licentio- rem ejus vestitum aliquando patri molestum esse, conjectura colligeret, postridie palla induta patrem visendi & salutandi causa convenit. Quod cum Caesari valde probaretur, Julia tunc quidem patris, antea vero Agrippae viri oculis amictum quassisse, minimè dissimulavit. Ut quisque volet, accipiat; ego tamen alienos in vertice & cunctam illam fucosam suppellectilem coli mihi persuadeo, ut cæteris potius quam maritis ipsis tanta cura & vigilantia

placeant. Hæc enim domi negliguntur, foris fundi nostri calamitas satis comi, satis exornari non potest.

. Preciosæ sane vestis varietas raro viris usui, sæpe mœrori, procis autem quorum causa hæc inventa sunt, jucunditati semper est. Illos quos rite uxorios appellare licet, eis conferre soleo, quibus adeò splendida facies, domus grata est, ut cum necessarios intra parietes sumptus omittant, vicinis & prætereuntibus peregrinis aurea frons, domus voluptati sit. Similes etiam imperitis tonsoribus sed divitibus videri possunt, ad quos nunquam, nisi ut cæsariem componat juvenus, frequens accedit. Nec eorum eburnea, & elaborata specula illis emolumento sunt, sed potius dolorum quum in vicinis tonstrinis nobilissimos adolescentes assiduè cum singulari suo mœrore intueantur, ac despi-

despiciant. Hic etiam lautissimus
nitor, hæc magnificentissima gaza,
hic luxuriosus apparatus, faciunt, ut
amœnissimum sit in vestibulis, in
atriis, in deambulatoriis versari, &
sæpiissimè per totam urbem discur-
rere. Quocirca sapienter Ægyptiis
mulieribus, ne calceis patriciis ute-
rentur, interdictum est, ut evagandi
licentia cohiberetur.

Plurimis profecto fœminis, si
preciosum mundum sustulerimus,
domi libenter ac studiose contine-
buntur. Illud tamen, quandoqui-
dem eo delapsi mores sunt, ex con-
suetudine imitandum existimo, ut
si res nostra patiatur, auro, gemmis,
& margaritis apparentur. Talia e-
nim magis abundantis, quam luxu-
riosa mulieris insignia, potius am-
plitudinem viri tuentur, quam pro-
caces aucupantur oculos. Omitto,
quod diuturnius & minore cura
indi-

indigentis, hoc divitiarum genus est.

Possunt etiam facilius & privatæ & publicæ rei maximo sæpè adju-
mento fore. Quis ignorat quantum
utilitatis Romanis attulerit ali-
quando hujuscemodi magnificen-
tia? ex qua gravissimo bello Punico
pecuniam (quam belli nervos vete-
res nominaverunt) Appia lege ci-
vitas ipsa conflavit. His tamen in
rebus minus eis licere statuo, quam
leges ipsæ concesserint.

Quamobrem à licentiore vestitu
& cætero corporis apparatu velim
abstineant, ut amplius non posse,
non necessitatis esse judicetur, sed
laudis præmium, noluisse quod pos-
sent. De ornatu jam
vides.

CAP.

CAPUT V.

De victu uxoris.

NUnc de victu consideremus ;
cujus maximam vim esse in u-
tramque partem mihi adstipulantur
omnes, qui volunt hæc animadver-
tere. Quis dubitat ipsis delitiis, qui-
bus bene vivere posse, multitudo
confidit, frangi virtutis nervos, at-
que prorsus labefactari? Quæ tan-
ta severitas est, quæ brevi tempore
corrumpi non possit? Quis adeò
libidine perditus est, ut sobrietate,
vigilantia, cura, moderate vivendi
fructum, laudemque sibi vindicare
non queat? Ut igitur nulla modestiæ
pars uxoribus desit, sic animatas esse
velim, ut his rebus in primis absti-
neant, à quibus gigni, stabiliri, & ex-
augeri libido solet. Sacris virgini-
bus vigiliæ, & cibi potusque conti-
nentia ab optimis & prudentissimis
viris

viris institutæ sunt, ne carnis illa luxuries, puras cogitationes labefaceret, & firmos animos debilitaret.

Olim Romanis fœminis vini usus ignotus fuit, qui nunc quoque Syris & Persicis minimè conceditur: Cujus rei observatio, ut facilius deprehenderetur, osculum Romæ cognatis constitutum erat, ut adversus intemperantes odor ipse argumento esset. Quæ vero legem transgressæ fuissent, non modo dignè nota censebantur, sed ut author est Cato, graviter mulctari juse rat; Ad in concessas enim voluptates hujus generis intemperantia sæpiissimè invitât, ac detrahit. Unde sapienter nonnulli gentiles sic in eodem templo Liberi patris & Veneris simulacra con gesserunt, ut qui Veneris imaginem visendi studio venirent, prius ipsius Bacchi statuam salutarerent. Talibus profecto mens & animus

mus factus impotens, nihil arduum
cogitare, nihil decorum meminisse,
nihil divinum potest intelligere, at
consilii & rationis expers per quan-
dam sensuum pruriginem illud sibi
summum bonum definit, quod ut
scribit Cicero, si pecudes ipsæ loqui
possent, appellarent voluptatem.

Spargapisis Tomyris filii orna-
tum cum lectissimo exercitu facile
Cyrus avertit, ardorem extinxit, &
oppressit audaciam, cum cum co-
messatione, vinoque confectum e-
rectus ac paratus animo à progressu
arcebat, cepit & profligavit. Capuæ
mollities nonne magis effœtas vi-
ces Annibalis reddidit, quam Can-
nensis clades Romanos contrive-
bat? Quid exemplis opus? nisi mo-
deratissima victus ratio gubernarit,
mens ipsa, relictis honestatis fini-
bus, naufraga fertur in præceps.
Nullum ex tot animantium gene-
ribus

ribus atque naturis propemodum est, quod si mollius in umbra educetur, vel adumbratam moderatorem, vel probi moris speciem servare possit.

Qui naturam ducem sequi volunt, pauca requirunt; at qui sumptuosa quadam satie voluptatem venantur, semper immensum & infinitum concupiscunt. Frugalitate Laconis illius oblector, qui pisciculos nactus cauponi coquendos dedit; ex more caupo caseum, oleum, acetum, & pleraque ut appetibilius condirentur, efflagitat. Cui Lacon, si, quæ poscis, haberem, minimè mihi pisciculis opus esset.

Alexandrinæ delitias & Syracusanas cœnas turpis Venus & incontinens coitus non modo sequuntur; sed etiam persequuntur. Præclare Lacedæmonii, ut uxoribus & liberis potus intemperantis deformitatem

decla-

declararent, potos servos & ebrios
 in conviviis adhibebant, ubi cum
 pro sua consuetudine multis ineptiis
 spectantium oculos in se converte-
 rent, non solum miseratione digni,
 sed etiam miseri & infœlices vide-
 antur. Nec illorum miseriis claros
 viros delectatos esse crediderim, sed
 quæcunque in servis turpia essent, in
 liberis hominibus turpissima fore
 indicabant. Sic & ancillas temulêtas
 patronæ accuratius inspiciant, ut
 quid sibi maximè cavendum est, a-
 nimadvertant. Quamvis enim, ut
 inquit Homerus, *Corporibus fessis ma-*
num dant vina vigorem, immodestè
 ingenium sumptum & imbecillem red-
 dit animum, & effœtos sensus tradit
 innectuti. Fervoris namque excel-
 lentia facit, ut calor ille, qui natura
 nobis tributus est, vehementiori vi
 operatus, non maturè, sed properè
 consumatur.

Quan-

Quanto etiam ad intelligentia rerum impedimento sit gravis & turbulentius ille vapor, manifestum est, siquidem ut nec conjectura valent, ita nec argumentari, nec refellere, nec differere possunt. Quia multa, complures ex hominibus sunt, asinos, leones, hac potissimum causa factos esse, Poëtæ ferunt. Quod ut evitetur, eo diligentius cavendum erit, quod & ingenii tarditate & magnarum rerum vacatione (ut testis nobis Aristoteles est) in huiusmodi vitia propensiores sunt. Liberis etiam ad quos hæc omnia maxima ex parte referuntur, matris natura & vitæ moderatio adjuvamento erit.

Non abs re igitur Diogenes quum temulentiores puerum esse conspicatus; Parentes ait ebrii te genuerunt. In lucem editis, quantum continentis matris possit educatione

ratio paulò post differemus. Uxo-
 res itaque nostras monere, hortari-
 que debemus, ut naturam sequan-
 tur voluptates (quarum in regno
 virtus nullo pacto potest consiste-
 re) parvi faciant & abjiciant. Et Lu-
 cretiæ potius frugales mensas, quam
 Tarquiniarum & Cleopatrarum sump-
 tuosas delitias probent ac imiten-
 tur, quo & suæ dignitati & filiis qui-
 bus omnia debent, consultum sit.
 Nunc de congressu ordine ipso per-
 tringemus.

CAPUT VI.

De coitus ratione.

Sic profecto se res habet, ut qua-
 les cibi potusque leges, talis &
 coeundi ratio quodammodo con-
 stituatur. Siquidem ipse coitus vi-
 vendi normam, ut tener pullus ma-
 tem sequitur. Idque multis ex cau-
 sis & exemplis intelligi potest. Com-
 modius

modius hoc loco, & ad rationem
nostri sermonis sapientius principium
sumere non possumus, quare
ab ipsa natura, ut quicquid ipse
sentimus brevissime conficiamus.

Primum quidem, quum uxor
& viri conjunctio (sicut superius
diximus) præcipuè causa filiorum
inventæ sit, & coli debeat, spe pot-
tissimum gignendæ prolis congregan-
dum est. Plurimis in bestiis
quid naturæ sit, satis intelligimus
videmus, quæ ipsis hac ratione cen-
tas coeundi leges indixit, ut mortali-
le animantium semen perpetua suc-
cessione quodammodo immortalitate
redderetur. Quæ in re nobis, quibus
liberior & nobilior appetitus datus
est, exemplo sunt ne voluptatis, sed
generandi sobolis causa congregiamur.
Quocirca plena navi, ut Julius
Augusti filia verbi utar, ne vecte-
rem tollant admonemus: nec belu-
ide

ideo maxime beluas putent, quia
nunquam gravidæ, sed quia semper
generationis causa Venerem pro-
vocat. Si vero hosce transgredi
terminos collibuerit, vel saltem
temperant sibi, ut hac moderatio-
nis parte, ex qua pudicitia nomina-
tur, pudicæ sint, & dici velint.
Quamquidem ad rem in primis
conducere posse arbitramur: si cas
initio ita mariti consuefecerint, ut
non libidinis, sed necessitatis adju-
tores se præstare videantur. Ipsæ ve-
rò sic maritale decus & verecun-
diam præ se ferant, ut in ipso con-
gressu & Venus adsit, & venustas,
ne avidæ ac impudentes cum à sua
dignitate deficient, maritis etiam
iacentibus minus gratæ sint.

Apud Herodotum scriptum est:
una cum interiori tunica mulieres
pudorem exuere. Si cum mœchis a-
gatur, id plane confitemur; cum vi-
ris

144 DE RE UXORIA
ris autem si nas audient, semper de-
corem tenebunt. Cum fœmina
quædam à Philippo libidinis & fu-
roris gratia vi pertraheretur, mitte
me, inquit, unaquæque mulier si lu-
cernam è medio sustuleris, aliis ea-
dem atq; par est. Hoc ad adulteros
rite dici potest. At uxores tametsi
sublatum eminus lumen sit, mini-
me vilibus se pares fœminis effici-
ciant. Quid quod noctu omnino e-
nudari vetat Hesiodus? quoniam
ut ille inquit: Deorum immorta-
lium noctes etiam sunt. Nulla nam-
que temporis pars vacare officio
debet, & licet spectari corpus, non
queat, pudorem tamē cunctis in lo-
cis tueantur, ut etiam per tenebras
merito marito morata videatur.
Unde præclare Commodus Cæsar
cum sibi conjunx suadere conten-
deret, ut insuetis ac improbatis vo-
luptatibus secum uteretur, respon-
dit

lit, reliquis mulieribus, quantum in
 hisce rebus obsequi par est, ipsæ vi-
 derint, *Vxor certè dignitatis est nomen,
 non voluptatis.* Quamobrem Cato
 Censor Manilium eiecit è Senatu,
 quoniam præsentem filia uxorem dis-
 ciaviaverat.

Quod si in suorum præsentia
 conjugem exosculari, aut amatoriè
 complecti turpissimum est, quanto
 castius virorum oculorum oculis,
 quibus maxime placere debent, ni-
 hil immoderatum, nihil impudi-
 cum offerri? Hieron Epicharmum
 comicum gravi ære multavit, cum
 præsentem uxore sua quippiam inde-
 cens exposuisset. Est enim rei uxo-
 ræ dignitas tantæ venerationi con-
 iuncta, ut alienis oculis & auribus
 nullum aditum patere fas sit.

Id pulchre Atheniensium mode-
 stio demonstravit, cum Philippi
 teras, quas ad Olympiadem de-
 scripse-

G

scripse-

scripserat, interceptas inviolatas reddiderunt. Siquidem conjugis ipsius arcana minime digna statuerunt, quorum alieni, ne hostes quidem participes essent. Æquum est igitur, ut hac de re semper curam cogitationemque suscipiant, hinc laudem, hinc triumphos, hinc aurum coronarium expetant: nihil adeo jucundum aut delectabile sit, quod à pudicæ mentis officio unquam avocet. Ubi cum multas spectatissimas fœminas imitari possint: a Brasilla primaria sit, non scio, cujus egregium hac ætate facinus silenti præteriri non debet. Ea enim Dyrrachii nobilibus parentibus nata, à certis auctoribus traditur, hostium excursionem capta pene violata. Hæc profecto vultu pulcherrima in summo periculo, ingenio, virtute, magnitudine animi, pudicitia pie incorrupteque tutata est, mulier enim

enim verbis impetum Cerici victo-
 ris placavit, furorem cohibuit: si
 castam se servarit, mercedis instar ut
 nullis militaribus armis cædi possit,
 unguento quodam magico factu-
 ram se recepit. Ingenuæ ac modestæ
 mulieris oratio, & magiæ ditissi-
 mus locus fidem vendicavit, collo-
 catis ab eo custodibus dum aliquot
 radices generosa virgo colligeret,
 exitum rei anxius expectat. Tum ea
 magno animo militem convenit, se
 non verbis, sed herbis periculum
 facturam pollicetur. De hinc ubi
 cervicem succo perunxit, jugulum
 præbet. Cericus verò quasi tutò te-
 merarius futurus, ense caput ex-
 mit, & pudicissimæ mentis testimo-
 nium admiratur.

Quid plura? Nec exempla illis,
 nec exhortationes deerunt; modo
 quales esse debent, tales esse velint.
 Et ne ulterius quæ à nobis diligen-
 tissime

148 DE RE UXORIA
tissime providenda sunt differamus,
de his modum facimus.

C A P U T VII.

De cura domestica.

TAm de cura domestica verba
fieri à nobis & tempus & locus
ipse desiderat, de qua expectari
pauca velim, quæ longe omnium u-
tilissima ex medio rerum usu perce-
pimus. Quæ vero scripta sunt do-
ctis viris, in hunc parvum & angu-
stum locum minime concludam:
quoniam nec omnia sunt hujus di-
sputationis & temporis, & ex illo-
rum libris ea quisque potest cogno-
scere. Satis erit ex multis ea quæ ne-
cessaria sunt, & quam brevissime
ac facillime complecti possunt, in
his commentariolis nostris præter-
missa non esse. Libet ergo univer-
sam rei domesticæ curam in rebus,
ac

ac servis, sive administris, & liberorum educatione maximè versari. Extremum hoc attingemus, & superiora illa duo primum absolvementus.

Rerum enim curam, & in servos, & administratos diligentiam necessariam ducimus. Nam rebus & servis opus est, sine quorum copia & operes ipsa familiaris stare non potest. In quibus profecto rei domesticæ moderatio ex magna parte continetur, quæ nisi consiliis & præceptis uxoris stabilita sint, pedem nullum habent, & evagari solent latissime. Velut enim viris natura corporis robur & animi datum est: tum aliis de causis, tum ut industria, labore, multis denique periculis domos locupletent. Sic (ut assequor conjectura) fœminis imbecillitas natura tribuitur, ut quæ domi sunt, curiosius ipsæ custodiant.

Timor enim curis, curæ vigilan-
tia privari non possunt. Quid pro-
desset multa domum conferre, nisi
intro lata mulier custodierit, con-
servarit, distribuerit? Quid enim al-
liud de filiabus Danaï fabulose scri-
ptum est, quæ perforatum replen-
tes dolium perpetuo labore frustra
conficiuntur? In ista sum sententia,
quam te Laurenti probaturum fore
confido, non mediocreis utilitates
ex hac uxoria custodia provenisse.
Siquidem & illud benè dictum est
ab Augusto Cæsare viro prudentis-
simo. Longe plus laudis & fructus
Alexandro futurum, si quæ adeptus
erat tueri & conservare potuisset,
quam comite fortuna res maximas
gessisse.

Quocirca sua gloria fraudari non
debent uxores, si quæcunque do-
mum congesta sunt, velut earum
munus esse constituerint. Dabunt
igitur

igitur operam, ut sicut quotidie Pericles Athenis, ita familiæ suæ principari cogitent, & de se continuo judicari sibi persuadeant, ne domesticæ rei cura, studio, diligentia desint. Ad eam rem magnopere conducet, si quod ad ipsas maxime pertinet, domi manere & cuncta invisere consueverint. Quo in loco venit in mentem prudentis illius stabularii, qui cū interrogaretur, quidnam potissimum pinguem equum redderet: *herilis*, inquit, *oculus*. Quod officiū ut posteritati commendaretur apud Cajæ Cæciliæ Tarquinii filiæ statuā æream, calceum domesticum, & colum, & fusum confixerunt, ut assiduam assiduitatem venturis imitandam quodammodo significarent. Quis negligens villicus diligentes agricolas habiturum se sperarit? Quis somnolentus Imperator milites de Republica vigilan-

res efficiet? Si volet igitur ancillas domi fore, non modo verbis præcipiat, sed re ipsa, quid faciendum sit, indicet, declaret, ostendat.

In re familiari nihil est profecto præstabilius, quam ut suo quæque res loco posita & collocata sit. Ordo enim, quo nihil pulchrius, nihil utilius est, maximum semper pondus habet. Choros & exercitus inspiciamus, in quibus nisi compositio apte servetur, nihil minus quam aut exercitus, aut chori vocabuntur. Uxores velim duces apum imitentur, qui quæcunque congeruntur intra alvearia sciunt, suscipiunt atque conservant; donec earum rerum necessitas postularit, favis semper adsunt, ut diligenter & maturè cōficiantur. Ministros & servas emittent, si id emolumento futurum intelligant; Si vero domi usui futuri sunt, instent, urgeant, imperitent.

Ne-

Nequid etiam cella penaria, vinaria, olearia, maritis afferat incommodi, ad suum officium pertinere judicabunt. Quemadmodum Imperatores numerum militum sæpe recensent, sic uxores, quæ domi reposita sunt, sæpissime diligentissimeque recognoscant, ne quod annuum esse debet, vix menstruum esse sero, cum magno suo detrimento percipiant. Periculis illa sententia maxime & fallit imperitos, & obest multoties rei familiari, qui fruges omnes, quas ex agris capiebat una vendebat, postea quicquid domi necessitas exigeret, ex foro quotidie comparabat. Hæc enim quotidiana frumentandi, vinandi, lignandi ratio viatori potius & tumultuario militi quam civili & patrifamilias convenit; nec adeò liberaliter, adeo splendide, adeo commode, fortunis suis consulitur. Quod si quis curatoris

G 5

vitio

vitio hoc ab eo inventum esse con-
 enderit, vel, me authore, uxoris ad-
 ministratorum negligentiam magis
 quam sapientissimorum hominum
 sententiam inculpandam esse judi-
 cet, illud ex Romana consuetudine
 imitandū censeo, ne clarissimæ fœ-
 minæ vilissimis in rebus versentur.
 Nobiles enim mulieres percusso cū
 Sabinis fœdere à molari & coqui-
 naria opera, & servilibus ministeriis
 immunes factæ sunt. Verum enim-
 vero, si maritī valetudo vel hono-
 randorum hospitum causā interci-
 derit, hujuscemodi negocia susci-
 piant. Nam si salutī viri conduxerit,
 non modo quicquam prætermitti
 non debet, sed omīssum detesta-
 mur.

Singulari quadam animi jucun-
 ditate afficior, cum apud eruditissi-
 mum & vatem & philosophum
 Homerum Andromachen tanto suū
 He-

Hectoris amore, & charitate teneri videam, ut vel in subministrando equis pabulo, quibus mariti decus & vita credebatur, diligens & accurata sit. Viro igitur, si officio & laudi suæ uxor intendet animum, omnia debere fatebitur, & præstabit. Sin vero vir munificus aliquos hospitaliter habere domi constituerit, vel coquinarium munus non abhorreat, quod à generosis & fortissimis hominibus Achille & Patroclo non fuit alienum; ad quem, quum Ulysses & Ajax reconciliandi gratia venissent, rejecta lyra ea magno studio ractavit, quæ nisi benevolentiae vel hospitalitatis causa decora sint, vix mediocribus servis digna videantur.

Sed hæc satis, cum nobis summatim percurrere, non autem singula docere propositum sit; præsertim, quia locus iste doctorum hominum

disputatione diligentius & uberius tractatus est, quam à meipso nunc explicari queat, quare ad reliqua veniamus. De servis quēadmodum promissimus dicendum videtur, qui modo neglecti non sint, non parū ornamenti, usus, & delectationis afferent. Id ita comparabitur, si eos accurate instruxerint, nec prius eis succenseant, quam commune factos errasse deprehenderint. Ut prope cæteris in rebus uxores, sic & in parte duces apum sequi velim, qui nullas ex eis segnes, nullas defides esse patiuntur. Hoc domesticæ curæ præceptum sic diligenter M. Cato senior observavit, ut à boni viri officio censeri si ipse defecisse censeatur, servos jam senio confectos vendidit, ac inutiles domi teneri oportere nullo pacto judicavit. Antiquum sibi munus esse persuadeant, ut ignaras ancillas peritas reddant,
&

& quam minoribus in rebus assuetam, fide, diligentia præditam noverint, cellæ custodiæ præficient.

Frugi atque modestum curatorem assiduè percontentur, probent, benignis excipiant verbis, eique benefaciant, ut hoc muliebri studio ipsorum sedulitas vehementius in dies incitetur. Servos sic pascant, ut & suæ humanitati & eorum perpetuo labori satisfaciant. Sic commode vestiant, ut naturæ, loci, temporis rationem habere videantur. Eos præterea administratos ex Hesiodi sententia cavere non desinent, qui à liberis & necessariis sejungi non possunt. Ipsos enim unà cum suis vel furtim nutrire necesse est. Gratosum etiam putent, si quis ex familia adversa valetudine teneatur, ut præcipua quadam attentione curetur. Hæc enim humanitas, hæc facilitas, per quam studiosos omnes,

mnēs, & benevolos ad rem familiā-
rem efficiet.

Quod, ut ad idem exemplum redeamus, in apibus plane perspicimus, quæ ducem suum propter ejus erga se curam & providentiam nunquam deserunt, semper eum magna significatione benevolentiae quocunque proficiscatur, prosequuntur. Id nemini mirum videri debet, cum reliquis etiam animalibus quædam gratitudinis imitatio non desit. Quod cum aliis compluribus, tum proximo patet exemplo. Athenienses bello Persico, ut salutis suæ consularent, relictis mœnibus, mari civitatem crediderunt. E litore cum festinatione solventibus, canis Xantippi senioris præ desiderio, quod cursu, cauda, murmure, latratu, præ se ferebat, confici videbatur, nisi cum hero suo traducere-
tur. Itaque dum medios inter flu-
ctus

Etus ad herilem tranaret navim ,
Xantippus fugiens substitit, & an-
xium canem excepit. Postea ne res
digna memoria oblitteraretur, cum
canis interisset, honorificū ei sepul-
chrum excelso quodam in loco po-
suit, qui longo etiam tempore Cy-
notaphium appellatus est, ut mu-
tuæ inter heros ac servos conser-
vandæ mansuetudinis perpetuum
monumentum posteris relinqueret.

In hoc genere longè utilissimum
erit, si velut in re militari Legati,
Tribuni, Centuriones, & in civitate
Prætores, Censores ærarii & hu-
juscemodi Magistratus diversis re-
bus præfecti sunt, ut pauca tractan-
tes officiis suis rectissimè satisfa-
ciant : sic si negociis familiaribus
providere voluerint, ab operaria
curatorium munus ita sejungent,
ut quid à quoque fieri debeat, & à
se expectetur, manifestum sit. Nisi
cui-

cuique suus in navi locus designatus sit, etiam si nulla tempestas ingruerit, omnia tumultuosiora fient.

Cælum ipsum quod nobis domicilium propositum est, tanta rerum serie compositum esse cognoscimus, ut una ex alia connexa & omnes aptè inter se colligatae sint. In chordis si ad suam convenientiam intensae fuerint, una ex diversis tonis harmonia conficitur, quod nihil auditu dulcius, nihil suavius. Sic si rebus, & servis, locos & magisteria constituerint, ea splendori & utilitati magnum in modum conduxisse percipient. Ut igitur antea dixi, cura, prudentia, gratia, quae domum deferuntur, suscipient, tuebuntur, dispensabunt. Et quaecunque studio ac diligentia instrui, ac meliora effici valeant accuratissime perficient, ut communis domus dignitas confirmari atq; ampliari possit. Hæc hæctenus. CAP.

De liberorum educatione.

Restat educatio liberorum pars uxorii muneris maximè fructuosa & longè gravissima. Nihil propemodum prodesset in comparandis pecuniis rei familiaris diligentia (ut antiquus ille Crates dicere solebat) nisi in educandis & morandis filiis, quibus relinquuntur, studium & præcipua quædam opera impendatur. Hac etiam causa parentibus, quibus nihil est, quod non debeant liberi, maxime devinciuntur, à quibus & deserti & destituti videantur necesse est, nisi genitis ipsis enutritionis & institutionis officium accesserit. nec injuria. Siquidem authoribus vitæ, quam natura dūce mortales omnes expetunt, & omni ratione tuentur, omnia debemus.

Quid

Quid facturi sumus, si liberaliter
educatis moratae vivendi disciplina
adjuncta sit? Qua in re si cuncta a
nimo & cogitatione perlustraveris
invenies, si matres ab ipsa natura
non defecerint, sic eis educand
munus obvenisse, ut id sine injuria
multorum officiorum recusare non
possint, omni enim parte propen
sum in natos amorem, à quibus nul
lo pacto desistit natura, significat.
Quod ut apertius demonstretur
nunc de procreatione filiorum
priusquam in lucem venirent, di
cerem: nisi latius excurrendi tem
pus non esset, & ipsa quoque parte
illas adeò sepositas, adeò occulta
collocasset, ut quæ sine turpitudine
spectari noluit, vix à nobis cum di
gnitate dici possint. Sed quæ præ
termitti nequeunt, explicabimus.

Sanguis ille quo menstruis effu
sionibus alvo mulieres expurgan
tur

tur, hoc præsertim tempore natura jubente continetur, ut eo, quasi rigante fœtus foveatur: donec ad institutum numerum pervenerit. Deinde cunctis animantibus quæ pariunt edito fœtu lactis alimenta suppeditavit, & ubera velut fontes scatentes constituit, quibus infans irriguus sensim membris augeatur, ac vegetior sit. Duplices etiam mammas ideo concessisse quodammodo profitetur, ut si gemellos pepererint, unde simul alere ac nutrire queant, in promptu sit. Quæ cum summa providentia sic se habeant, frustra tamen acta viderentur, nisi incredibilem quendam in eos quos procreassent amorem & benevolentiam ingenuisset.

Ubi animadverti potest peculiaris naturæ cura & diligentia, nam cum cæteris ubera sub ventre formarit, mulieribus ipsis ita pectoribus

bus affixit, ut una lacte nutrire & amplexu fovere, & facile commo-
 deque exosculari, & toto (ut dic-
 tur) pectore recipere possint. Sed
 enim ipsis non solum necessitate
 sed singulari benevolentia, & cha-
 ritate, partus & educationis offi-
 cium definivit. Magno quoque ar-
 gumento est, si ipsam sequi volue-
 rit, quod in urfa tristi ac sæva belua
 perspicimus, ut in natis componen-
 dis summa cura consumetur, quæ
 posteaquam informem fœtum e-
 nixa est, lingua quasi instrumento
 aliquo format, & sic expolit, ut non
 modo catuli parens, sed etiam arti-
 fex optimo jure appellari possit.
 Quid parvis immoramur? tanta
 profecto in natos benevolentia à
 natura tribuitur, ut animalia cerna-
 mus, quæ per se timida sunt, hinc
 fieri audacissima, & solertia quæ
 ignavia, & parcissima quæ ventri-

aut

ut gulæ inserviant. Nonne etiam
vis illa Homérica, ut pullis escam
ferat, in ediam perpetitur; & ut il-
to bene sit, suum defraudat genium.
gravibus igitur convitiis dignæ ma-
res erunt, si liberorum curam ne-
ra, & exlexerint, & securæ vixerint.

Nihil laboris recusent velim, ut
optimos in senectute socios, adju-
tores, educatores assequantur. In-
græ igitur, si matres esse volue-
nt, quos pepererint, non rejicient,
ut animis & corporibus filio-
rum provideant, eos alent, eis ube-
ra porrigent, & quos ignotos pro-
prio nutrierunt sanguine, jam in lu-
am editos, jam homines, jam no-
s, jam charos, & à se quibus pos-
sunt modis non modo nutricis, sed
etiam matris officium eximploran-
tes educabunt. Ipsa Marci Catonis
ensoris uxor suo lacte nutrit in-
ntem, quæ in hanc ætatem inter
Roma-

Romanas mulieres perdurat consuetudo. Quinimo, quia victus cibique sodalitium quoddam benevolentiae & amoris incrementum est, ut benevolos servorum filios infanti suo redderet, eos aliquando uberibus suis admovit.

Quam ut imitentur, optimas feminas & hortamur & rogamus praesertim cum magis atque magis inter sit, in cuius alvo, ex cuius sanguine conceptus infans, & coalitus sit. Nullum enim aptius, nullum salutarius nutrimentum apparet quam ut idem sanguis, qui plurimum spiritu & calore incanduit, geniti notus, & familiaris victus offeratur. Cujus ea potestas est, ut in effingendis corporis & animi proprietatibus ad feminis virtutem quam proximè accedat. Id multis in rebus liquido cernitur. Hædis ovium lacte enutritis tenerior sensim capilli efficiuntur.

efficitur : agnis vero , si capris la-
 tentur , vellera duriora fieri cer-
 tum est. In arboribus & humoris,
 & glebæ prope maiorem potesta-
 tem esse constat, quam fœminis, ex
 his lætas & comantes, si alienum in
 gremium demigrarint, , peiores a-
 lumnæ succo valde mutatas inve-
 nies.

Enitantur igitur nobiles fœmi-
 næ , ut suos alant liberos ne dete-
 rioris, & insitivi lactis alimonia de-
 generent. Si vero, ut sæpe contin-
 git, justis ex causis genitrices filios
 educare nequiverint, nutrices nec
 servas, nec adventitias, nec tenu-
 lentas, aut impudicas, sed ingenuas,
 moratas, & exquisito sermone præ-
 ditas suscipiendas, & ipsarum offi-
 cio substituendas existiment, ne te-
 ner infans corruptis & moribus, &
 verbis imbuatur, & cum ipso lacte
 turpitudinem, errores, ac impu-
 ras

ras ægritudines fugens, ex corpore
& animo degeneri, pernicioso con-
tagio inficiatur. Quemadmodum
enim infantis artus recte formari
& componi facile possunt, ita ab in-
eunti ætate mores apte concinne-
que fingantur. In deligendis igitur
alumnis accuratiores sint. Hæc æ-
tas, hic animus mollis adhuc, ad
effingendum facillimus est. Nam ut
sigillum teneris ceris imprimimus,
sic in pueris nutricis affectiones &
morbi cæleri solent. Cujus inge-
nium & natura, quam efficax sit
prudentissimus vates Maro demon-
strat, apud quem Dido cum Æneam
non modo ferum, sed etiam fer-
reum vocans, *Hircanæ* (inquit) *admo-
runt ubera tigres*. Idem quoque ju-
cundissimus Poëta Theocritus cum
sævum detestatur Cupidinem, non
quod Venere matre natus sit, sed
quod Leænæ mammas defuxisset in-
cusat.

Quo-

Quocirca fatius, honestius, probabilius esse putent suos liberos alere, quos summa charitate, fide, diligentia nutriant, aut bene institutis alumnis hanc officii sui partem committere, quæ non supposito & mercenario quodam studio colant & diligant. Postquam ex infantibus excefferint, ut animi & corporis dotibus excellant, ingenium, curam, operam, impendant matres. Primum in Deum immortalem, in patriam, in parentes pietatem doceant, ut eam, quæ cæterarum virtutum fundamentum est, à primis debere annis affuecant. Non nisi optimam de se spem præbuerint, qui Deum timuerint, legibus audiant, parentes honorarint, & cum maioribus natu reverentes, cum æqualibus faciles, cum minoribus humani fuerint. Omnes itaque vultu, fronte, verbis denique comites

H

exci-

excipiant, optimis autem familiarissimè utantur. Cibi potusque temperantiam sic ediscant, ut ad futuram ætatem omnis continentia quasi fundamenta jaciantur. Voluptates illas effugere commonefaciant, quæ ullo dedecore involutæ sunt.

In his studium, animum, & cogitationem adhibeant, quæ grandioribus factis decori, usui, jucunditati sint. In his si filios genitrices erudire potuerint, longe melius ac facilius adjumenta doctrinae liberi comparabunt. Gratissima sæpè numero principum in suos jussa & munera videmus, quum tamen eadem à privatis delapsa authoribus vix grata videantur. Quis ignorat erga natos, quantum præ se ferat authoritatis etiam exanguis & juvena parentis oratio? Unde sapiens ille Cato senior, ut in liberis suis

patr

patris officio non deforet, eos cum multa alia, tum literas diligenter edocuit. Eurydice quoque barbara non mediocri laude digna censerī debet. Hæc jam natu grandior virtutis ac disciplinæ monumenta literas didicit, ut quemadmodum fecit, filiis non solum esset author vitæ, sed permulta relinqueret humanitatis condimenta. Et ne risu abundent, nec eis utantur sermonibus, qui temeritati conjuncti sunt, sæpe corripiant: Illud enim stultitiæ, hoc furoris argumentum est. Ad hæc quæ factu turpia sunt, etiam ne dictu ipsis familiaria sint, caveant.

Ab illotis igitur & contumeliosis verbis eos reprimant, & si quid nocentius & spurcius dixerint, non loco aut osculo, sed loro excipiant. Subinde præcipiant, ne inopiam, majorum ignominiam, & cæteras calamitates ullis objecerint, quibus

ex rebus & graveis inimicitias sibi
conflent, & arrogandi consuetudi-
nem imbibant. Ludis eos insti-
tuant, in quibus ita sponte sua labo-
res suscipiant, ut si contigerit, gra-
viores tolerabilius ferant.

Matres velim presentibus filiis
iracundiam, avaritiam, cupiditates,
quibus virtus relanguescit, detesten-
tur, ut à pueris has turpissimas do-
minas contemnant, fugiant, ode-
rint, curentque magnopere, ut sa-
cra vereantur nomina, & ea execra-
ri reformident. Quos enim adulti
non irridebunt, qui id ætatis divi-
nitatem ipsam contempserint? Ut
que adeo in teneris adulescere mul-
tum est, ut jurejurando abstineant,
monebunt.

Nec profecto fidem merentur
qui vilissimæ rei gratia facile jurant
quique facile jurant, sapissime ve
incauti dejerant. Eos vera dicer
assue

assuefaciant. Id Persis antiquissimum fuit, ideoque forum mercaturæ ne apud eos esset, instituerunt, quoniam mentiendi & dicendi mendacium & pejerandi locum esse sibi persuasissent. Cum aliis in locis, tum in conviviiis pauca nisi iustos loqui doceant, ne quod illi ætati alienissimum esse debet, & in-
verecundi fiant & garruli. Disciplinæ enim impedimento erit, si quid non satis illis exploratum sit, prudentius explicare voluerint. Idcirco scitum illud Catonis, cujus adhuc adolescentis, cum silentium inculcaretur; Id, ait, mihi minime molestum futurum est, quoad ea didicero quæ taciturnitate digna non sint. Pleraque id genus, si cum primum per ætatem licuerit à matribus ipsis perceperint, foelicius ac facilius ad parentum gravitatem & disciplinam traducentur.

Existunt multa præterea, quæ quia genitoribus potius peculiaria sunt, nunc in præsentia prætermittito, & eo magis quod nonnullos videre videor, qui hanc nostram rei uxoriæ præceptionem immensam & infinitam dixerint, cui vix patres nostræ ætatis satisfaciant. His nihil est, quod rectius ipse respondeam. Ne sane nobis propositum fuit, quid agatur, discutere; sed quid agi debet, ostendere. Quis est adeo iniquus iudex, ut si quemadmodum tu justissimis ex causis nuptias probarit, & in deligenda uxore moribus, ætate, genere, forma, divitiis, primariam fœminam acceperit, quæ viri amantissima, quæ modesta, quæ domesticæ rei instructissima sit. Quis inquam ita male sentit de rebus, ut & ipse omnia magna sperare, & hujusmodi uxores omnia majora præstare non debeant?

Te

Te igitur, mi Laurenti, cujus imitatione accendi debent, æquales tui magno studio sequantur, qui Zinebiam, virtute, venustate, nobilissima familia, opibus ex omni ordine florentissimam virginem uxorem delegisti. Quod enim illustrius, quod dignius exemplum possum proponere, quam tuum? cum in clarissima Italiæ civitate Florentia, patre, avo, majoribus tuis spectatis viris dignissimus, conjugem eam tibi desumpseris, cujus fortunas quidem universi; continentiam verò, fidem, prudentiam optimus quisque ita maximi faciant, ac admirentur, ut & ipsam te uno, & te tali uxore beatum, ac fœlicem existiment. Qui quoniam præstantissimas ac ornatissimas conjugales partes consecuti estis, immortalem Deum rogant, ut optimos vobis liberos ac honestiss. Reip. cives procreetis.

H 4

Hæc

Hæc leviora forte videri possent, cum à me disputantur, nisi tuis in nuptiis quodammodo recognoscerentur. Sic profecto in te conversa juventus plus proficiet, quam si solum in meis scriptis acquiesceret. Nam sicuti leges maximè civitati emolumento sunt, cum principem optimum eis parere cognorit, sic cum ad præceptionem tua quoque ratio accesserit, juventuti usui fore, non desperamus. Sed, ut unde cœpit, in te Laurenti terminetur oratio.

Habes nunc meum instar muneris de re uxoria iudicium, in quo quæcunque à me dicta sunt, non tui commonendi (ut initio dixi) sed declarandæ benevolentia nostræ causa, multis bonam in partem acceptum iri confido, tibi verò (cujus nomine hoc negotium suscepi) certo scio. Quod si qua in
his

his fortasse commentariolis nostris
 graviter & eruditè conscripta in-
 ter legendum occurrerint, summo
 in omni genere laudis viro Zacha-
 riæ Trivisano (ejus enim memo-
 riam libens usurpo) & literis Græ-
 cis attribuito , ex quibus aliqua,
 quæ ad hanc rem pertinebant, hic
 ex sententia collocata exposui. In
 his vix paucos Menses versatus u-
 beres ac jucundos fructus collige-
 re videor , tantum & ingenium,
 studium optimi & eruditissimi Gua-
 rini Veronensis , quo præceptore
 & amico viro omnium familiarissi-
 me utor, postquam & ad suscipien-
 dam , & ad ingrediendam huma-
 nitatem unâ & multis primariis ho-
 minibus nostris, ac mihi dux fuerit,
 & ita dux fuerit, ut ejus opera hæc
 divina studia, quibus à puero dedi-
 catus sum, longè & fructuosiora &
 gratiora mihi facta sint.

H

Hæc

Hæc itaque *Vxorium*, ut sic dixerim, *Monile*, in hisce nuptiis tuis à me libenter accipies, quod vel eò magni facies scio, quod ejus generis est, ut non (quemadmodum cætera) usu frangi ac conteri possit, vel quod ab optima fide ac animo certo, certe tibi deditis-

simo proficiscitur,

Vale.

F I N I S.

P O G G I U S
G U A R I N O

V E R O N E N S I

P. S. D.

Di male faciant istis nequissimis tabellariis, qui tam male nobis satisfaciunt in reddendis epistolis, & me privant fructu literarum mearum, & tibi adimunt voluptatem, quam pro tua summa in me benevolentia per magnam ex iis capere soles. Caterum maximas ago tibi gratias, pro libello quem ad me misisti. Immensum quiddam tibi deberem, si essem ducturus uxorem. Sed parva erat antea uxoris capiunda, nunc nulla, postquam

H 6

quam

EPISTOLA.

cuti. Eamvero epistolam, cum
mihi maiorem in modum placere
pluribus ostendi, quibus visum
est, ea abs te luculenter magni-
ficeque narrari, sed de his alias.

Vale. Constantiæ, Pridiè
Calend. Ian.



P. A. U.

P A U L U S

V E R G E R I U S

Doctissimo Viro

N I C O L A O

L E O N T I N O

Physico

S. P. D.

HODIE apud Dominum
Franciscum Cardinalem
Florentinum, qui redinte-
grandæ valetudinis gratia,
domi se continet, cum ad
eum salutandum venissem,
libellum reperi, quem Fran-
ciscus Barbarus amicus tuus,
& studiorum socius, de re u-
xoria nuper edidit, elegan-
tem quidem & ut venustate
fer-

EPISTOLA.

sermonis præclarum, ita præceptis optimis, & exemplis uberrimis, ex omni Græca Latinaque historia collectis redundantem. Miratus sum in eo opere viri hujus, non tam ingenium quam diligentiam. Nam illud quidem jam dudum, monstrante mihi olim charissimo viro Zachario Trivisano, quandam ipsius epistolam, tametsi negligenter, ut erat, & absque ullo studio ab eo conscriptam, facile deprehendi. Quod verò nunc de re uxoria, tam erudite copioseque juvenis inexpertusque nuptiarum scripserit, idque tam bene sciat, quod nescit, hoc est, quod ego

EPISTOLA.

ego non magnopere admi-
 rari non potui. Itaque jam
 planè Græcum, excellenter
 autem Latinum nemo nega-
 bit eum, ita dicit & sapit.
 Barbarus autem videri nul-
 lo modo poterit, qui Barba-
 rum nihil sentit aut sonat.
 Et utinam cætera Barbaries,
 ita sit Barbara. Cæterum te
 non parum accuso, quod
 nihil de libello isto significa-
 ti, cum te qui comes eras
 studiorum latere non potue-
 rit. Expectare opinor volui-
 ti, ut odor famæ illum ad
 me perferret, & cum tritus
 esset cæterorum omnium ma-
 nibus, tunc demum ad me
 perveniret: quod equidem
 non

E P I S T O L A.

non laudo. Et nisi meliorem
rationem attuleris non pos-
sum non damnare. Vale.

Ex Constantia III.

Nonas Apri-
lis.



i a.
meliores
non po
e. Vale.
III.
1.

